

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 937

DE TEMPEL VAN VISHNOE.

20 cent

Henderson hing als een volleerde acrobaat aan zijn knieën aan de stalen as, gereed om Brand van 't paard te trekken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De Tempel van Vishnoe.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE INBRAAK ZONDER VAKKENNIS.

John Raffles en Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend, waren juist een dag teruggekeerd uit Parijs, na in het Zuiden van Frankrijk en in de hoofdstad der republiek zelve een lange reeks van avonturen te hebben beleefd, men mag wel zeggen doorstaan, die tot de gevaarlijkste gerekend kunnen worden uit de loopbaan van dezen zonderlingen, geheimzinnigen avonturier, over wien bijna alle krimineele bibliotheken van Europa en daarenboven nog heel wat van de Vereenigde Staten dikke bundels paperassen bevatten, waarvan helaas meer dan de helft — wij moeten het tot ons leedwezen boekstaven — op louter fantasie berust. De politie kan daar evenwel niets aan doen — zij heeft werkelijk altijd haar best gedaan om zich een eenigszins klaar beeld te vormen van den gevaarlijken, lastigen Uilenspiegel, die haar nu eens hielp, en dan weer den spot met haar dreef, en haar zooveel mogelijk tegenwerkte.

Het moet wel erkend worden, dat Raffles tijdens die zooeven genoemde avonturen in Frankrijk tot tweemaal toe op het punt heeft gestaan gepakt te worden. Den eenen keer

heeft hij het geweten — maar de tweede maal is de ijzeren hand met de grijpvingers van de wrekende gerechtigheid hem op een haar na voorbij gegaan, zonder dat hij het heeft vermoed. Wie wil, kan er de bijzonderheden van lezen in de archieven van het hoofdbureau van politie in Marseille — maar wij wagen te betwijfelen, of iemand daarvan wel inzage zou kunnen krijgen, tenzij hij bijzonder hoog geplaatst zou zijn.

Het is al herhaaldelijk geprobeerd door ondernemende, nieuwsgierige journalisten, en het is in Londen vrij algemeen bekend, dat Lord Northcliffe, een der rijkste dagbladbezitters van Engeland niet minder dan een kwart miljoen pond Sterling heeft geboden voor een copie van dat archief — maar zij allen hebben gefaald.

Volkomen onverschillig voor wat men dien-aangaande deed of nog zou doen zat de held van al die pogingen op een prachtigen lentemorgen zeer kalm in zijn gemakkelijksten stoel in de eetkamer van zijn klein, maar uitstekend ingericht huis aan de Cromwell Street, met een dagblad tusschen de vingers, in een

elegante, zijden kamerjapon, een prachtig staaltje van Chineesche borduurkunst, en wie hem zoo zag, zou met een bulderenden lach het hoofd schudden, als men hem trachtte wijs te maken dat diezelfde elegante Engelschman nog geen vier dagen tevoren de hoofdpersoon was geweest, in een met de grootste moeite onderdrukt renbaanschandaal te Parijs!

Tegenover hem zat Brand, die zijn zakboekje raadpleegde, met een tamelijk bedenkelijk gezicht. Hij had een potlood in de rechter hand, en scheen berekeningen te maken.

De beide ramen van het vertrek, uitzicht gevende op den vrij grooten tuin, waren wijd geopend, en tegelijk met het gezoem der bijen drong de geur naar binnen van de bloemen, waarmede de chauffeur James Henderson den tuin overdadig had versierd — wel wetend dat Raffles een groote liefde koesterde, een liefde die wel zonderling was bij een man van zijn ontembare wilskracht, zijn koelbloedigheid, en zijn menschenhuwheid — die voor het zwakke en teedere. Raffles hield van katten en honden, hij hield zeer veel van paarden — maar het leek wel alsof zijn grootste genegenheid toch uitging naar die teedere Kinderen van Flora, waarvan hij er altijd in zijn naaste omgeving wilde hebben, zomer en winter.

Men zag op dit oogenblik den reus heel achter in den tuin bezig, dicht bij de garage, met klompen aan en met opgestroopte mouwen, terwijl hij bezig was met het opbinden van een snel groeiende klimplant, welk werk al zijn aandacht scheen te hebben.

Raffles had Brand reeds eenige oogenblikken ter sluiks van achter zijn ochtendblad gadeslagen, en zeide nu glimlachend:

— Wanneer mijn gelaatskennis mij niet in den steek laat, Brand, ben je niet tevreden met den inhoud van dat boekje daar in je hand!

— De waarheid is, dat ik mij inderdaad een weinig ongerust maak! zeide Brand, opschrikkend uit zijn gepeins. Philips is al weer geduikeld!

— Over welken Philips heb je het? vroeg Raffles verbaasd.

— Niet over Philips Den Schoone! antwoordde Brand, met een zuur lachje. Was het maar zoo! Ik bedoel den Hollandschen Gloeilampenkonink!

— Heb je mijn geld in zijn onderneming gestoken?

— Natuurlijk heb ik dat! Wil je mij een Engelsche onderneming opnoemen, die op het oogenblik nog winst afwerpt? Ik heb mij

zelfs moeten haasten, mij van heel wat effecten te ontdoen — en niet eens altijd met voordeel, dat verzeker ik je! Ik kocht Philipsaandeelen toen zij nog op 90 % stonden — op het oogenblik staan ze nauwelijks boven pari!

— Verkoop ze! zeide Raffles onverschillig, en hij nam zijn krant weer op.

— Verkoop ze! herhaalde Brand. Jij hebt makkelijk praten! Weet je wel dat dat een verlies beteekent van maar eventjes 30.000 pond Sterling?

— Het is jammer — maar je kunt er niets aan doen, Brand! Ik trouwens evenmin! Wij beheeren nu eenmaal niet dat geheimzinnige stelsel van koopen en verkoopen, van loven en bieden, hetwelk de effectenbeurs beïnvloedt, en dat zich aan iedere controle schijnt te onttrekken. Het is duidelijk dat Philips precies evenveel lampen maakt als twee jaren geleden. Toch gaan zijn aandelen met geweldige sprongen achteruit. Het is mogelijk dat hij iets minder afzet dan vroeger, maar het verschil kan onmogelijk zoo groot zijn, dat het dien geweldigen plof rechtvaardigt! Wat is dan eigenlijk de reden? Niemand ken het met eenige nauwkeurigheid verklaren. Zelfs de knapste koppen kunnen het niet op bevredigende wijze uitleggen. Het gebeurt nu eenmaal, en daarmee uit. Nu, dan ben ik dus 30.000 pond Sterling armer. Ik zeg nog eens, dat het jammer is, want met zulk een bedrag kan men heel wat ellende in de wereld lenigen — maar ik kan toch zeker niet zeggen, dat ik arm ben!

— Edward, laten wij niet te optimistisch zijn! zeide Brand hoofdschuddend. Alle papieren loopen achteruit! Het spijt mij — ik kon er werkelijk niets aan doen!

— Brand, ik ben overtuigd, dat ik onmogelijk een beteren secretaris zou kunnen wenschen dan jij bent! zeide Raffles goedmoedig. Trek je er niets van aan. Wij hebben nog onze schatkamereilanden! Vijf in getal, over den geheelen aardbodem verspreid! Voor miljoenen is daar goed verborgen! Dat ontken je toch zeker niet?

— Dan zou ik een dwaas moeten zijn! Maar die juweelen, die diamanten, dat ongemunte goud — het ligt daar als dood kapitaal, het werpt geen rente af! Wij kunnen er niet onmiddellijk over beschikken — en binnen eenige dagen zal de bouwmeester van je nieuwe hospitaal in de havenwijk stellig komen aankloppen om een nieuw crediet! Weet je dat dat hospitaal je bijna een half miljoen Pond Sterling kost? Had het ditmaal niet

wat eenvoudiger gekund?

— Neen Brand! antwoordde Raffles kortaf, het is geen eigenlijk hospitaal, het is een tehuis voor zieke oudgedienden. Voor noodlijdende invaliden. De staat doet iets voor hen, maar lang, lang niet voldoende! Men schijnt reeds vergeten te zijn, door welk een hel die lieden zijn gegaan — terwille van hen die overbleven, en die gezond, rijk en gelukkig zijn, of tenminste niet te klagen hebben. Niets kan voor die menschen te goed zijn. Een ding doet mij leed — en dat is dat ik het huis niet nog beter, niet grooter voor hen kon maken!

— Goed en wel — maar waar haal ik het geld vandaan? riep Brand wanhopig. Over drie dagen vervalt de derde termijn. Hij zal om zijn twintig duizend pond komen. Wij moeten ze hebben. Maar gisteren heb ik volgens jouw instructie duizend pond betaald aan den beheerder van het fonds voor oorlogsblinden. Eergisteren een zelfde bedrag aan het Zeemanshuis in Hull.

— Verkoop de diamanten die wij in Frankrijk hebben buitgemaakt! zeide Raffles schouderophalend.

— Onmogelijk! Het is veel te kort geleden. Die dingen moeten nog minstens een jaar in de geheime bergplaats blijven.

— Ontdoe je dan van de effecten, die toch bijna niets meer waard zijn. Schraap het bijeen! De bouwmeester moet natuurlijk zijn termijn hebben. Brand, kijk niet zoo dramatisch, want je zou mij doen gelooven dat ik als het ware op den drempel van het Armenhuis sta! Verkoop mijn twee renpaarden! Verkoop een van de hoeven, doe wat je wilt, maar zorg dat de man zijn geld krijgt. En als het noodig is, zullen wij wat van een der eilanden gaan halen. En nu wil ik voorloopig daar niet meer van hooren. Het klinkt toch al te prozaïsch — John Raffles die gebukt gaat onder den nood der tijden! Laten wij liever eens praten over die zonderlinge inbraak bij Sir Eric Finnsbury, in Mayfair. Heb je er van gelezen?

— Nog niet! zeide Brand, terwijl hij met een zucht zijn zakboekje weg stak. Is er veel gesto.en?

— Neen, niet zoo heel veel — en dat is juist het eigenaardige!

— De naam komt mij niet volkomen onbekend voor! zeide Brand nadenkend. Vergis ik mij, of is er een jaar of tien geleden ook eens bij hem ingebroken?

Raffles bracht met een langzame beweging de sigaret aan zijn lippen, die hij juist had

aangestoken, deed er een trekje aan, blies de rook in de richting van Brands gelaat, en zeide, terwijl zijn oogen spottend glansden:

— Door ondergeteekende, Brand! Het was een van de eerste zaakjes waarbij je mij je onwaardeerbare hulp verleende! Het is nu omstreeks tien jaren geleden. Wij waren beiden nog zeer, zeer jong — maar jij vooral!

Brand had een kleur gekregen, sloeg zich voor het voorhoofd, en riep uit:

— En dat noemt zich een secretaris! En dat heb ik op schrift gesteld, in mijn dagboek!

— Dat dagboek zal zeker heel lezenswaardig zijn, als het eens eenmaal gepubliceerd wordt! zeide Raffles sarcastisch. Ik hoop dat het goed is weggeborgen?

— Wat dat betreft — ik geloof dat zelfs jij het niet zoudt kunnen ontdekken! zeide Brand trotsch. Dus bij Sir Eric Finnsbury ingebroken! Wel wel! En in dat zelfde huis dat wij toen bezochten?

— Hetzelfde — en waarvan ik iedere kamer, iedere gang, ja iedere kast nog zou kunnen teekenen, als het moest, zonder mij te vergissen! Een fraai, oud huis, nauwelijks gemoderniseerd. In dat opzicht heeft Finnsbury mijn sympathie. Voor het overige zou ik niet graag tot zijn vrienden behooren. Maar nu zal ik je het berichtje voorlezen, en dan moet je zelf eens oordeelen, of er niet iets zonderlings in schuilt!

Raffles had de krant weder opgevouwd, en las met luider stemme:

„In den afgelopen nacht heeft een inbraak plaats gehad in het huis van colonel Sir Eric Finnsbury, Mayfair, tijdens de afwezigheid van den bewoner: die op het oogenblik deelneemt aan de groote manoeuvres in Norfolk. De inbrekers — wat waarschijnlijk zijn het er twee geweest — zijn binnen gedrongen langs de tuinzijde, na de tralie van een kelderrampje te hebben doorgezaagd. De politie vermoedt zelfs, afgaande op de nauwe opening, dat een knaap bij den inbreek geholpen heeft.

In een der vertrekken is tamelijk veel vernield. Zoo is een secretaire opengebroken met ruw geweld, even als dit geschied is met een ander, oud en fraai meubel. Wonderlijk genoeg is het buffet, dat tal van prachtige zilveren en gouden voorwerpen bevatte onaangetast gebleven. Daarentegen is een kleine vitrine, waarin fraaie Indische kunstvoorwerpen waren tentoongesteld vernield, en daaruit zijn enkele voorwerpen wegge-

nomen, maar ook hier hebben de inbrekers, die waarschijnlijk voor het een of ander op de vlucht zijn gegaan, de meeste kunstwerken, waaronder er waren van goud en andere zeldzame metalen, laten staan. Langs denzelfden weg waar zij gekomen waren zijn de inbrekers weer heengegaan. Op verscheidene plaatsen heeft men den indruk van een kleine hand gevonden, en de politie hoopt, daardoor de daders op het spoor te kunnen komen.

Colonel Finnsbury is telefonisch gewaarschuwd, en heeft onmiddellijk verlof gevraagd, teneinde de schade te kunnen opnemen.

In de werkkamer, die het meest heeft geleden, staat nog een kleine, stalen brandkast, die zelfs geen krasje vertoont, zoodat het hoe langer hoe waarschijnlijker wordt, dat de inbrekers door het een of ander in hun werk gestoord zijn. De politie zet met kracht het onderzoek voort."

— Ik kan er niets bijzonders in zien! zeide Brand, toen Raffles zweeg.

— Niet? Nu, ik wel! Waardoor kunnen de inbrekers gestoord zijn? Er sliepen twee bedienden in huis, volgens een ander dagbladbericht, en die hebben volstrekt niets gehoord. Het is waar dat die op een zolderverdieping sliepen. Verder lees ik dat er een kastje is opengebroken, waaruit een paar kunstvoorwerpen worden vermist — wacht eens even, hier heb ik de Daily Mail, die zijn collega vooruit is, en die reeds kan opgeven, wat dat voor voorwerpen zijn! Luister je? Een gouden boedhabeeldje, ongeveer zes centimeter hoog, een afbeelding van een tempel, van zilver, en een fraai bewerkt doosje van sandelhout; dat is alles. Je zult moeten erkennen dat het niet zoo heel veel is. Er stonden nog veel andere voorwerpen van goed, die ze met rust hebben gelaten. Er lagen eenige prachtige wapens, drinkbekers, kleine, zeldzame kannetjes, dieren uit goud gedreven, en nog andere waardevolle zaken. De dieven hebben dat alles niet aangeroerd, en dat vind ik zonderling. Maar er treft me nog iets meer!

— Wat is dat? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid was gewekt.

— Zij stalen een boedhabeeldje en de afbeelding van een tempel! Twee zaken dus, die iets te maken hebben met den Hindoe-godsdienst! Dat moet je goed onthouden! Maar het derde is het zonderlingste! Het is niet aan te nemen dat een inbreker, die den

naam maar eenigszins verdient, een houten kistje weggrist, en dat nogal uit een kastje, dat hij eerst moet openbreken, terwijl de gouden en zilveren voorwerpen als het ware maar voor het grijpen zijn!

— Er zat misschien iets heel merkwaardigs in! veronderstelde Brand.

— Het was volkomen ledig, Brand! hernam Raffles glimlachend.

— Hoe weet je dat zoo zeker?

— De Daily Mail zegt het! Een der bedienden had tot taak, die vitrine iederen dag voorzichtig af te stoffen, en hij kende alle voorwerpen die daarin stonden nauwkeurig. Hij weet volstrekt zeker dat er niets in dat doosje zat! Het kon trouwens niet eens worden afgesloten! Het was maar een klein doosje, zeer waarschijnlijk bestemd om er de ingrediënten in te bewaren, waaruit de Inlander zijn geliefde Sirihpruim samenstelt. Hoe dan ook — het was leeg. Dan is daar de brandkast! Zelfs geen krasje, zeggen de bladen! Wat zijn dat voor prul-inbrekers geweest, die het voornaamste meubel zelfs geen blik hebben waardig gekeurd?

— Maar — kunnen zij niet werkelijk verontrust zijn geworden?

— Door wie of door wat? Zij moeten geweten hebben dat de bewoner niet aanwezig was. In de slaapkamer zijn zij zelfs niet geweest. Zij wisten dat zij rustig den tijd konden nemen, de duimdikke tralie van een keldergat door te zagen. Zij zijn in de werkkamer als vandalen te keer gegaan, terwijl een slechts matig geoefend inbreker de secretaire heel gemakkelijk had kunnen openen, desnoods met een haarspeld! Zij hebben echter den deksel geheel vernield. Uit het buffet in de aangrenzende eetkamer is niets meegenomen. Ook dat was heel gemakkelijk geweest. De laden uit het schrijfbureau zijn alle opengetrokken en geledigd. Komaan Brand, mij dunkt dat je het nu toch wel moet begrijpen! Het waren ten eerste geen beroepsinbrekers. Ten tweede hebben zij zeer kostbare zaken rustig laten staan. Waarom? Omdat zij kwamen om iets zeer bepaalds, dat zij eerst in het schrijfbureau hoopten te vinden! Daar vonden zij het niet — evenmin als in het andere meubel, dat zij vernielden — maar het stond als het ware voor hun neus in de glazen vitrine! Er zou niets verwoest zijn, als zij die maar dadelijk hadden ontdekt — maar de kast staat achter een zijden gordijn in een hoek van de kamer!

— Wat zochten zij dan wel? vroeg Brand

n de grootste verwondering.

— Het sandelhouten doosje, Brand!

— Maar dat was ledig! schreeuwde deze, met groote oogen.

— Het was ledig — en dat maakt juist de zaak zoo belangwekkend, mijn waarde! In zoo hooge mate zelfs — dat ik haar op mijn manier eens ga onderzoeken!

HOOFDSTUK II.

DE DIEVEN.

Raffles was er de man niet naar, een genomen besluit niet onmiddellijk ten uitvoer te brengen.

Hij had als vicepresident van de Windsor Club veel connecties ook onder de hooge politie-autoriteiten, en het viel hem al heel gemakkelijk, als Lord William Aberdeen verlof te krijgen, een kort bezoek te brengen aan het huis, dat hij zoo goed kende, al was het tien jaren geleden dat hij het onder geheel andere omstandigheden bezocht had.

Er stond een politieagent voor het huis, maar dat was dan ook de eenige bewaking.

Uit zijn mond vernam Raffles, dat de bewoner ieder oogenblik verwacht werd, want hij had den eersten den besten trein genomen, die hem uit de garnizoensplaats naar Londen terug bracht.

Verder hoorde hij dat de deskundigen er al waren geweest om de vingerafdrukken te fotografeeren.

De inbrekers hadden volstrekt niets achter gelaten met uitzondering van een soort van breekijzer, en toen een der nog zeer ontstelde bedienden hem dit voorwerp toonde, glimlachte Raffles.

Hij had er te veel in zijn leven gezien, om niet aanstonds tot de gevolgtrekking te komen, dat zijn oordeel waarschijnlijk juist was geweest, en dat de dieven van den afgelopen nacht het inbreken niet als hun beroep uitoefenden.

Het was een onpractisch, ouderwetsch ding dat zij hadden achtergelaten, nauwelijks ge-

schikt om er een houten kastdeur mee te openen!

Raffles en Brand, die hem bij zijn tocht had willen vergezellen werden door den bediende tot voor de vitrine gebracht, en zagen elkander veelbeteekenend aan.

Beiden waren zij kenners, en zij zagen met den eersten oogopslag, dat de waarde van den inhoud hoofdzakelijk een kunstwaarde was, ofschoon er toch zeker nog wel een half dozijn gouden voorwerpen en ook diamanten in de vitrine lagen, die het medenemen meer dan waard waren geweest.

De ledige plekken wezen de plaats aan, waar de drie geroofde voorwerpen hadden gestaan.

— Het is inderdaad wel wat zonderling! mompelde Brand voor zich heen. De dief behoefde slechts de hand uit te strekken om die kostelijke dingen in zijn bezit te krijgen.

Raffles was intusschen al verder gegaan, en keek vol aandacht naar den afdruk van een hand, duidelijk zichtbaar op het glas van een andere kast, want toen de fotograaf der politie er een opname van maakte, had hij den eenigszins vettigen handafdruk eerst bestoven met een weinig wit harspoeder, hetwelk door de vetdeeltjes werd vastgehouden, en het aldus mogelijk te maken, een uitstekende opname te maken van den afdruk.

Raffles wenkte Brand bij zich, en vroeg glimlachend:

— Merk je iets op aan dezen handafdruk?

— Wel, hij is bijzonder klein, gaf Brand ten antwoord. Men zou zeggen — van een kind!

— Of van een kleinen man! vulde Raffles aan. Maar zie je niet nog iets bijzonders?

— Brand keek even en riep toen uit:

— De vier vingertoppen, waar op aan komt, zijn slechts zeer flauwtjes of in het geheel niet zichtbaar!

— En toch heeft de man met de geheele palm van zijn hand en zijn vingers tegen deze ruit geleund! merkte Raffles glimlachend op. De toppen zijn echter niet zichtbaar. Dat komt omdat zij een weinig van het glas afweken. Bij blanke rassen zal men dat nooit zien, Brand. Maar wanneer men een inlander, of tenminste iemand die Indisch bloed in de aderen heeft, verzoekt zijn hand plat op tafel te leggen, dan zal men zien dat de toppen een weinig op staan! Alles bijeen genomen, Brand, kunnen we gerust aannemen, dat tenminste een van de dieven een kleurling, en naar alle waarschijnlijkheid een Hindoe was. En een van een kleine gedaante, dus heel waarschijnlijk een Bengalees! De opening in het kelderraam kan onmogelijk groot zijn geweest, want er was maar een tralie uit verwijderd. Deze hand spreek boekdeelen. En ten overvloede stal de man dingen die in betrekking staan tot den Hindoe-godsdienst!

— Deed het sandelhouten kistje dat dan ook? vroeg Brand, die vol aandacht had toegeluisterd.

— Naar alle waarschijnlijkheid niet, Brand! En toch ben ik zeker dat juist dat kistje de hoofdzaak was. Die andere dingen zijn om zoo te zeggen terloops mede genomen. De man heeft, in zijn godsdienstig fanatisme, het denkbeeld niet kunnen verdragen dat een „Christenhond” in het bezit was van dingen, die wij hier „kerkelijke sieraden” zouden noemen. Dat is een zeer begrijpelijke aandrif.

Raffles keek nog eens rond, bezag opnieuw hoofdschuddend het vernielde blad van de secretaire en van het fraaie salonmeubel, en toen kwam plotseling een der bedienden binnen, en zeide een weinig verschrikt:

— Mylord, daar is Sir Finnsbury!

— Wel, wat zou dat? vroeg Raffles kalm. Ik zou zeer gaarne een paar woorden met je meester wisselen! Hij kent mij. Hij is lid van de Windsor Club, niet waar?

— Ongetwijfeld, Mylord — maar er zijn beneden al een tiental journalisten, en Sir Finnsbury is zeer opgewonden, en — niet in het beste humeur! Hij schreeuwt dat hij niets

weet, pas is aangekomen, en dus ook geen inlichtingen kan geven.

— Dat is waar! antwoordde Raffles glimlachend. Het moet een onaangename thuiskomst voor hem zijn. Nu — dan zullen wij maar stilletjes vertrekken, mijnheer Brand en ik. Wij komen later nog wel terug!

Maar Raffles dacht niet zoo spoedig aan vertrekken! Zijn scherp gehoor had reeds de bulderende stem van den bestolene gehoord, die in een der vertrekken gelijkstraats tot een heele menigte het woord scheen te voeren.

Hij had Brand onder den arm genomen, en ging haastig met hem het vertrek uit, maar heel langzaam de trap af.

De deur van een vertrek daar beneden stond half open, en van waar zij stonden konden de twee vrienden een gedeelte zien van het kleine kuddetje verslaggevers, die daar bijeen stonden, met een paar politiciëmannen, en wier potlooden en vulpenhouders snel over het witte papier van hun blocnotes vlogen.

En de bulderende stem van den nog onzichtbaren Sir Finnsbury legde uit:

— Natuurlijk waren die gestolen voorwerpen van waarde! Vooral het boedhabeeldje en de afbeelding van den tempel. Wat het sandelhouten kistje betreft, waarvan mijn bediende mij zeide, dat het ook verdwenen is — ik begrijp niet wat de dief er aan kan hebben! Hij moet het in de haast hebben gegrepen, denkende dat er wat in zat. Het was echter een gewone, maar fraai bewerkte betheldoos. Mijn vader bracht haar een jaar of vijftien geleden terug uit Uch, waar hij in garnizoen had gelegen. Aan boord van het schip werd hij ziek, en hij was stervend, toen hij hier in dit huis aan kwam.

Een van de verslaggevers stelde een vraag, en het antwoord kwam:

— Ja, mijn vader had toen reeds een fraaie verzameling kunstvoorwerpen, hoofdzakelijk uit Indië, en meer in het bijzonder uit de streek rondom Uch, op den grens van Beloedsjistan en Rajputana, ten Zuiden van het Sulaimangebergte. Men vindt daar nog talrijke tempels, gewijd aan den dienst van Vishnoe. Ook zijn er talrijke bouwvallen van oude tempels, en opgravingen hebben al heel wat fraais aan den dag gebracht. Toen mijn vader stierf was ik zelf in Bombay. Ik keerde zoo spoedig mogelijk terug, en ik erfde het vermogen, het huis, den titel — en de welbekende verzameling Finnsbury! Hebben de heeren hieraan genoeg?

Ik zou gaarne aanstonds zelf de schade gaan opnemen!

Raffles en Brand waren zeer langzaam de trap geheel afgedaald, zonder een woord te hebben verloren, en zij maakten nu dat zij het huis uitkwamen, nog voor de geheele troep met den bestolene aan het hoofd, de groote ontvangkamer had verlaten.

Zoodra zij eenige huizen verder waren keek Raffles Brand met een zonderlingen glimlach aan, en zeide:

— Je zult zeker wel lust hebben in een vliegtocht van eenigen duur?

Brand keek Raffles verbaasd aan, en antwoordde:

— Natuurlijk heb ik lust! Je hebt dus deze geheele zaal al uit het hoofd gezet?

— In tegendeel, ik denk er sterker aan dan ooit te voren!

— Staat de tocht dan in verband met den diefstal? riep Brand ongeloovig uit:

— In het nauwste verband, mijn waarde!

— Waar zullen wij dan heen gaan?

— Naar Uch, als je het goed vindt!

Het scheelde weinig, of Brand had een luchtspromg gemaakt van schrik en verwondering.

— Het is toch geen ernst? kon hij eindelijk uitbrengen. Wat hebben wij daar te zoeken?

— Wat wij er te zoeken hebben? Goud, natuurlijk! Edelgesteenten, ongehoorde schatten misschien! Maar waar is dan toch je geheugen, Brand? Is het werkelijk mogelijk, dat je je niets meer herinnert van den tempelroof, nu ongeveer vijftien jaren geleden, in de buurt van Khanpur? Eenige tempelwachters werden overvallen en gedood, en zeer modern voor dien tijd lieten de tempeldieven de keldergewelven onder den tempel met dynamiet springen. De Engelschen hadden destijds hun handen vol op een geheel ander gebied — het was in het begin van den oorlog, en het begon gevaarlijk te broeien in Engelsch-Indië — en daarvan hebben de dieven misbruik gemaakt. Toch werden zij achterna gezeten, maar niet in hoofdzaak door Engelsche soldaten — want de hoofdmacht van de achtervolgers werd gevormd door verbitterde Hindoe-priesters. Vier of vijf dagen moet de achtervolging hebben geduurd tot bijna in het hartje van de Thar, dat is de verschrikkelijke woestijn, die zich ter breedte van honderden mijlen uitstrekt, en het grootste gedeelte vormt van de provincie Rajputana. Daar moet hevig zijn gestreden, en zoo goed als alle dieven wonden neergelegd. Een of twee slechts wisten te ontkomen. Maar toen men de gedooide of

gewonde kameele nging ontpakken, toen bleek het dat die lastdieren alleen levensmiddelen droegen, wapens en tenten — maar geen korreltje goud, zoo groot als een speldenknop! Dat alles is pas veel later bekend geworden. Men had waarlijk wel andere dingen aan het hoofd! De tempelschat is nooit terug gevonden, van de twee vluchtelingen is nooit meer iets vernomen, en de geraamten van de andere dieven zijn reeds lang geheel verbleekt onder de verschrikkelijke zon, die boven de Thar schijnt.

— Dat alles klinkt heel belangwekkend, Edward — maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, in welk verband dat alles kan staan, met het sandelhouten kistje!

Raffles maakte een korte beweging van ongeduld, en hernam:

— Dat verband moet er zijn, Brand! Heb je vergeten dat de vader van Finnsbury juist omstreeks dien tijd met zijn garnizoen, waarvan hij kolonel was, in Uch heeft gelegen? Bedenk wel dat van daar de expeditie der dieven werd ondernomen! Bedenk voorts dat hij hartstochtelijk verzamelaar was! Voor kunstschaten uit tempels zou hij alles hebben gegeven!

— Je wilt toch niet zeggen, dat de vader van Sir Finnsbury een tempelroover was, riep Brand verschrikt?

— In geringe mate, Brand, in geringe mate! Zoo weet ik bij voorbeeld nog heel goed, dat men ongeveer zeventien jaren geleden in Bombay heel wat moeite heeft gehad, een klein schandaal te smoren, waarbij diezelfde Finnsbury betrokken was. Ook toen had hij eenige Hindoes voor veel geld omgekocht om een paar onnoozele bidkralen van Jaspis uit een tempel te stelen. Helaas wilde de legende, dat die bidkralen nog door de handen van niemand minder dan boedha in eigen persoon waren gegaan! Er ontstond niet veel minder dan een oproer, en men had de grootste moeite, Finnsbury te redden die onmiddellijk werd overgeplaatst, en de gestolen kralen weer moest teruggeven.

— Maar dat is iets anders dan rauwe tempeldiefstal, meende Brand.

— Daarvan is dan ook geen sprake geweest, als ik de zaak goed begrijp. Denkelijk heeft hij een paar kerels in den arm genomen, die den bewusten tempel goed kenden, en hen opgedragen, het een of andere kostbare ding — wie weet wel dat gouden, gestolen boedha-beeldje! — voor hem weg te kapen. Best mogelijk dat hij zelf achter de schermen is gebleven, en een vertrouwbare tusschenper-

soon heeft genomen, om de zaak in het reine te brengen. Maar de dieven zijn vervolgens heel wat verder gegaan dan hun opdracht! Waarschijnlijk hadden zij een vrijgeleide, en daarvan hebben zij misbruik gemaakt. Dynamiet was destijds niet zoo heel moeilijk te stelen. De Engelsche troepen waren er ruimschoots van voorzien. Zij hebben dus maar dadelijk den heelen tempel in de lucht laten vliegen na de wachters te hebben gedood, en zijn er met den geheelen schat van door gegaan.

— Ik neem een oogenblik aan, dat je gelijk hebt, Edward. Zoo kan het zich inderdaad hebben toegedragen. Maar dan begrijp ik nog steeds de rol van het ledige kistje niet!

Raffles liep een oogenblikje in diepe gedachten verzonken voort, en zeide toen levendig:

— Wat zou je zeggen van de volgende verklaring, Brand. We moeten ons herinneren, dat er na de overrompeling van de vluchtende tempeldieven geen spoor van een schat gevonden is. Het is natuurlijk buiten gesloten, dat de eene man, die wist te ontkomen — laten wij aannemen, dat het er twee geweest zijn — met den schat hebben kunnen vluchten.

Het gaat bij zulke tempelbezittingen niet, om een hand vol goudstukken, maar om kisten zakken vol kostbaarheden! De vluchtelingen zijn op lijfsbehoud bedacht geweest, en zouden alles in den steek hebben gelaten. Dit bewijst, dunkt mij, dat de dieven gelegenheid hebben gevonden, voor zij de woestijn invluchtten, den tempelschat ergens te verbergen. En zij zouden ook zeker niet gevlucht zijn, als Finnsbury niet woedend was geworden, en hen had laten nazetten. Dat moet zoo vlug zijn gegaan, dat zij geen kans meer kregen, de plaats te bereiken waar zij den schat hadden geborgen. Intusschen — de zilveren tempel en het boedhabeeldje stonden in de vitrine van den opdrachtgever! Die zijn dus terug gevonden bij de overweldigde dieven, met dat sandelhouten kistje. En dat kistje was het voornaamste, Brand. De dieven van gisteren nacht hebben het meegenomen, ook al was het volkomen ledig! Maar was het wel inderdaad ledig? Dat is nu maar de vraag, die wij moeten beantwoorden!

Brand keek Raffles met groote oogen aan, en vroeg ademloos:

— Bedoel je — dat het een dubbele bodem kan hebben gehad? een bewaarplaats in den deksel?

— Het kan bijna niet anders, Brand, ant-

woordde Raffles rustig. In dat kistje heeft de aanwijzing gezeten van de plek waar de tempelschat werd verborgen!

In de grootste opwinding riep Brand uit:

— Maar als die opvatting juist is, dan moeten de inbrekers alles geweten hebben van die zaak van vijftien jaren geleden, en dus ook de plek waar de schat verborgen werd!

— Pardon, het laatste vloeit niet noodzakelijk uit het eerste voort, Brand! Aanvoerders van dievenbenden zijn nogal wantrouwend, en houden gaarne alles voor zich alleen, als het kan! Ik denk dat de bewaarplaats slechts bij zeer weinigen bekend was die van de plek dadelijk een schetsteekening hebben gemaakt, teneinde alles later, als de rust in het land was terug gekeerd, te kunnen halen. Maar al die lieden zijn omgekomen tijdens den strijd tegen de achtervolgers. Een of twee zijn den dans ontsprongen. Die kunnen niets geweten hebben van het plan, dat in het kistje verborgen was. Met het taaie geduld waarover de Hindoe beschikt, als hij een bepaald doel wil bereiken, hebben zij getracht, het spoor van Finnsbury te hervinden, die, dat weet ik zeker, reeds een week na dit voorval werd overgeplaatst, en die een maand later naar Europa terug keerde, ziek en stervend.

— Maar waarom namen de soldaten en de tempelpriesters, behalve de twee sieraden ook dat kistje mede, dat hun toch geheel waardeeloos moest voorkomen?

Raffles glimlachte en gaf ten antwoord:

— Dat is waarschijnlijk louter toeval, Brand. Ik vermoed dat zij dat kistje heel bruikbaar hebben geacht, om er den zilveren tempel en het gouden boedhabeeldje in op te bergen!

— Nog een vraag! Als de priesters die sieraden weer in handen hebben gekregen — hoe verklaar je het dan, dat zij later toch weer bij de verzameling van Finnsbury kwamen?

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Soldaten van hem, natuurlijk onder bevel van een of andere luitenant, namen deel aan de achtervolging. Wat hadden een paar ongewapende of hoogstens van dolken voorziene tempelpriesters moeten uitrichten tegen de geweren en revolvers der Engelschen? De luitenant wist hoe verzet zijn kolonel was op die soort van dingen — hij heeft ze voor goeden buit verklaard, om een wit voetje bij den superieur te krijgen! Brand, het ging destijds

zoo toe, dat is zeker! Wij Engelschen hebben ons nooit heel veel bekommerd om de godsdienstige gevoelens van de volkeren die wij onderdrukten! En wij zijn nooit zeer fijngevoelig geweest, als het er ons om te doen was, onze kunstverzamelingen aan te vullen! En tenslotte — wij zullen spoedig genoeg zien

of ik werkelijk gelijk heb, want zoodra mogelijk, vertrekken wij naar Uch!

— En wat wil je daar doen?

— De komst van den man met het sandelhouten kistje afwachten — omdat ik moet vreezen, dat ik hem hier in Londen niet zal kunnen vinden!

••••

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-industrie in Nederland

••••

HOOFDSTUK III.

OP WEG NAAR UCH.

Reeds drie dagen daarna was alles voor de reis in gereedheid gebracht. Juist een week tevoren was de nieuwe vliegmaschine van Raffles geheel gereed gekomen. Zooals steeds had Raffles de voornaamste deelen van zijn machine besteld bij een zestal verschillende fabrieken, over geheel Europa verdeeld — maar de fijne onderdeelen hadden de drie mannen, een voor een voortreffelijke bankwerkers, zelve vervaardigd in de geheime werkplaats, onder den tuin van hun huis gelegen. Zooals de vorige machine werd ook deze „Luchtduivel” voorzien van een zeer krachtigen motor, die een enkele, vierbladige schroef in beweging bracht, en die gevoed werd door een zeer sterk samengeperst gas, dat in een zestal lange, stalen cylinders kon worden medegevoerd. De samenstelling van dat gas was het geheim van Raffles, en alleen Brand kende ze. Het was eigenlijk de eenvoud zelve, zooals ook electrisch gloeilicht, telefoon en benzine-motor doodeenvoudige zaken zijn — als men er maar op komt! Maar het zou toch nog een paar jaren duren, voor anderen „erop kwamen”! Raffles had in dien tijd het volstrekke monopolie van zijn vinding, en Brand schrijft in zijn memoires, dat zijn beroemde vriend daar een „gepast misbruik” van heeft gemaakt!

Het is waar dat snelheden van 500 en meer kilometers per uur reeds voor dien tijd met behulp van benzinemotoren bij herhaling werden bereikt door deelnemers aan de befaamde Schneider Cup. Maar er bestond niet te min een geweldig groot verschil. Want terwijl de Duivel der Lucht van Lord Edward Lister, alias John Raffles, met gemak dagen achtereen een snelheid kon volhouden van bijna zeshonderd kilometers per uur, zoo was het voor de vliegmachines die aan de Schneider Cup deelnamen onmogelijk, langer dan ten hoogste een uur in de lucht te blijven. Dan was de geweldige voorraad benzine van meer dan drieduizend liter volkomen verbruikt door de alles verslindende motor! Men zeide van deze vliegtuigen dat het eigenlijk „vliegende motoren” waren, en dat is volkomen juist. Het waren motoren met een paar vleugels en

een staart, en de bestuurder mocht niet heel zwaar zijn, want men bespaarde aan ieder ons gewicht, dat maar te besparen viel. Alles was zoo rank en luchtig vervaardigd, dat het verhaal de ronde doet van een Italiaanschen deelnemer, die bij een oefenvlucht steeds een klosje garen een vingerhoed en een naald meenam — „om den boel te flikken, als er onderweg iets scheurde.”

Het toestel van Raffles echter zag er zoo op het oog heel normaal uit. Het kon een Fokker zijn, met zijn vrijdragenden vleugel, zijn sierlijk onderstel, en zijn motor boven den neus van de cockpit. De kajuit bood plaats voor drie of vier personen, maar die mochten dan niet al te groot zijn! Het medegaan van den reus Henderson bij voorbeeld sloot het medenemen van minstens twee anderen volmaakt uit.

De cockpit was afgesloten en door een glaswand met een smal deurtje van de eigenlijke kajuit. Er was daar plaats voor twee bestuurders, en de besturing was dubbel. Als men 't smalle, lange luik in de vloer openklapte, dan zag men de glinsterende, drie meter lange cylinders, onderling stevig verbonden door sterke klemringen, die het kostbare gas bevatten.

Op iederen cylinder kon de „Duiwel der Lucht” niet minder dan veertien uren vliegen, en iedere stad, die gewoon lichtgas, acetyleen, zuurstof en zekere vluchtige oliën produceerde, die kon Raffles ook gemakkelijk helpen aan een nieuwen voorraad.

Het toestel was ineengezet op een volkomen verlaten eilandje, geen kilometer in het vierkant, tusschen IJsland en Schotland.

De onderdeelen, en daarna de geheel gevulde gascylinders waren er heengevoerd met een der grootste motorbooten, welke Raffles bezat, en die ook levensmiddelen had aangevoerd, tenten en een draagbaar fornuis. Vier dagen van harden arbeid waren voldoende geweest, om de onderdeelen samen te voegen, den motor te plaatsen, en alles nauwkeurig af te stellen. De proeftocht, hoog boven IJsland had uitmuntend voldaan, en met gemak haalde d

Duivel der Lucht de 600 kilometers! De reuzenvogel teweens glansrijk zijn gelijkwaardigheid met zijn voorgangers, die den heldendood gestorven waren!

Het behoeft niet te worden gezegd dat Raffles de noodige voorzorgen had genomen om te beletten, dat onbevoegden het binnenste van zijn machine wat al te nauwkeurig in oogenschouw namen. De motorkap zoowel als de luiken in den vloer waren van dun staalplaat vervaardigd, en konden worden afgesloten op een wijze, die de vindingrijkheid van Raffles eer aan deed.

Met deze machine nu stegen Raffles Brand en de reusachtige chauffeur Henderson zeer vroeg in den morgen op van het particuliere vliegveld ten Noordwesten van Londen, hetwelk gebruikt wordt door de nog altijd niet zeer talrijke sportvliegers, die Engeland telt.

Het toestel was uitgeklaard met bestemming naar Athene. Maar Raffles dacht er geen seconde aan, om die schoone, Grieksche stad aan te doen. Misschien zou men daar wat vreemd van opzien, en zelfs ongerust worden, maar dat liet hem volmaakt onverschillig. Hij wist zeer goed, dat hij geen enkel onderzoek behoefde te vreezen, en dat geen enkele vlieg-machine ter wereld in staat zou zijn, hem den voet dwars te zetten — als deze beeldspraak niet wat al te aardsch klinkt.

Alles wat men noodig zou kunnen hebben bevond zich in de platte, stalen koffer achter in de kajuit — uitmuntende geweren, kistjes met munitie, maar ook touwladders van sterke zijde, kapmessen, om de taaiste Lianen mee door te hakken, en nog andere dingen die in Europa overbodig zijn, maar die zeer goede diensten kunnen bewijzen in de wildernis.

Maar deze nieuwe, mechanische vogel had, bovenal nog een zeer groot voordeel — de inrichting van het onderstel maakte het mogelijk, zoowel op het water als op den grond te dalen. Daartoe was niets anders noodig dan een ruk aan een hefboom die een tweetal lange, spitse drijvers naar buiten en naar onderen deed schieten, met een voldoende drijfvermogen om het toestel met haar bemanning geruimen tijd te kunnen dragen.

De opstijging had zeer vroeg in den morgen plaats gehad, en slechts weinige uren later bevond de ranke machine zich reeds boven Caïro, de Deltastad, en Brand zag nieuwsgierig neer op de witte paleizen der rijken, de minarets, de talrijke armen van de Nijl, glinsterend als heel dunne, zilveren linten, want de machine bevond zich op een hoogte van

meer dan 2500 meters.

Heel ver onder de machine zag hij een paar watervliegtuigen, waarschijnlijk deel uitmakend van de Engelsche Marine, waarvan de bestuurders wel zeer verwonderd zijn geweest over dien onbekenden collega, volgens de kentekenen een Engelschman, die daar met ongehoorde snelheid boven hunne hoofden in Zuidoostelijke richting uit het oog verdween.

En weer geraakte Brand ondanks zichzelf onder den indruk van dit zonderlinge feit — dat de dag met razende snelheid teneinde spoedde. Het leek alsof de zon langs den hemel schoof, met een veel grootere snelheid dan anders. Die indruk was gemakkelijk te verklaren — het vliegtuig snelde het stralende hemellichaam met een snelheid van 500 kilometer in het uur tegemoet! Het scheelde niet veel of de dag werd tot een lengte van twaalf uur en minder terug gebracht!

Toen Brand ter hoogte van Bagdad zijn horloge raadpleegde, bemerkte hij dat dit twee uren in den middag aanwees — en toch begon de schemering snel te dalen!

Terwijl Raffles begon te zoeken naar een gunstiger gelegenheid om te dalen, zonder echter iets uitstaande te willen hebben met de officieele vliegvelden, welke hij zooveel mogelijk wilde vermijden, kreeg Raffles een sierlijk vliegtuig in het oog, dat een weinig rechts voor hen uitvloog, en blijkbaar dalende was. Duidelijk waren de groote letters P. H. te zien.

— Een Hollander! riep hij, wijzend op het vliegtuig.

Raffles wierp even een blik op het toestel en zeide toen:

— Ja, een toestel van de K. L. M., op weg naar Nederlandsch-Indië. Het is eigenlijk een weinig beschamend, Brand, voor ons, die zoo prat gaan op onze luchtvaart, dat dit kleine land ons in Engelsch-Indië den weg heeft moeten wijzen! Zij volbrengen daar om de veertien dag vluchten, waar wij zelfs nog niet aan denken!

Raffles had deze woorden nog nauwelijks uitgesproken, of van den Fokker was reeds niets meer te zien. Hij was als weggevoerd in een laag van nevel en duisternis.

In Bagdad begonnen hier en daar de lichten reeds te pinken. De stad zelve deed zich voor als een halven cirkel, aangevleid tegen de bergellingen.

De Duivel der Lucht vloog toen op een hoogte van ongeveer 1500 meter. Raffles had de snelheid zeer aanzienlijk beperkt. Voor zich had

hij de spoorlijn naar Tigris, die daar voorloopig eindigt. In de verte, dreigend en duister, verhief zich het gebergte van Püsht i Kuh.

De uitloopers rekten zich tot bijna aan de spoorbaan met zijn glinsterend stel spoorstaven.

Raffles kende de omgeving hier voortreffelijk, en dat kwam hem nu te pas.

Hij vloog nog ongeveer een paar mijlen verder, en toen daalde het toestel neer op een bijna volkomen vlak tafelland, ongeveer driehonderd meter boven de vlakke uitrijzend.

Heinde en ver was geen spoor van eenig leven te bekennen, en toch bevond men zich hier op nauwelijks vier uren gaans van Perzië's hoofdstad.

De machine rolde zachtjes uit, zonder eenig gevaar voor afstorting, want deze bazaltvlakte was meer dan een kilometer lang.

De drie mannen stapten dadelijk uit, en rekten zich de leden wat.

Volgens het horloge van Brand had men over den afstand Londen—Bagdad niet meer dan 8 uren gedaan! Het leek bijna ongelooflijk. De machines van de K. L. M. vier dagen over dezen afstand! Het is waar dat zij zelden meer dan zeven uur per dag vliegen, met een snelheid die de 150 K.M. zelden te boven gaat.

Indien er zich dus niets bijzonders voordeed zou men den volgenden dag zeer gemakkelijk Karachi kunnen bereiken.

Binnen een kwartier was het bijna geheel duister. Nu en dan klonk, heel in de verte, de schreeuw van een boschkat, van een uil, van een jachtvalk. Voor het overige was alles stil.

— Zouden wij hier een vuur kunnen ontsteken, zonder dat het opviel? vroeg Brand, denkend aan de koude nachten, die hier kunnen heerschen.

— Zeker niet aan den rand van de hoogvlakte, Brand! Een vuur kan men in den donkeren nacht op tientallen mijlen zien! Ik geef niet dat het verstandig zou zijn. Maar daarginds sluit de hoogvlakte aan bij het gebergte, en in die bergwand zijn holen, waarin wij een vuur kunnen aanleggen. Laat ons aan het werk gaan, en de machine daarheen brengen.

Die taak was niet zwaar. Henderson, sterk voor zes, spande zich voor het toestel, de beide anderen gaven de richting aan, en op zijn gummie wielen rolde de sierlijke, metalen vogel tot vlak bij den ingang van een soort van spleet in den rotswand, die zich tot diep in het gesteente bleek uit te strekken.

De levensmiddelen werden voor den dag gehaald, een klein vuur werd ontstoken van de dorre boomstronken, die Henderson bijeen had gegaard, al was het dan niet zonder moeite, en de drie reizigers begonnen hun maal.

Het was volkomen donker, toen zij zich uitstrekten op hunne dekens. De vliegmaschine was bedekt met een grooten lap van waterproofdoek, en niemand zou in staat zijn om den motor in beweging te brengen. Zij konden zich dus rustig aan den slaap overgeven.

Toen Raffles als eerste ontwaakte scheen de zon reeds door de opening van het hol naar binnen. Het vuur was geheel uitgedoofd, en het was vrij koud. Maar voor zij een uur verder waren zou de hitte wellicht reeds ondraaglijk zijn op dit door de zon gestoofde tafelland. Er groeide geen grassprietje, en de weinige boomen waren verdord en boden geen schaduw.

Raffles wekte zijn beide metgezellen, en zij moesten den inhoud van den kleinen water-tank aanspreken, daar er geen sprake van was, in deze rotsachtige omgeving de kostelijke vloeistof te vinden, zonder welke de mensch niet leven kan.

Er werd thee gezet, en men ontbeet met brood, vrij oudbakken, kaas, en eenige bananen. Geen hunner klaagde echter. Zij waren aan heel wat erger dingen gewend!

Brand, die eenige oogenblikken zwijgend voor zich had uitgekeken vroeg tenslotte:

— Er is iets dat ik nog niet goed begrijp, Edward! Veronderstel dat al je vermoedens bewaarheid werden — hoe is het dan mogelijk, op de plaats van onze bestemming den waren man te ontdekken, ik meen den inlander die het kistje van sandelhout gestolen heeft?

— Uch is niet groot, Brand. Het telt zeker niet meer dan een paar duizend inwoners. Het ligt volkomen afgezonderd, en als daar een vreemdeling aankomt, dan kan dat bijna niet onopgemerkt gaan. Wij hebben ook een aanknooppingspunt, want wij weten dat de man die den roof pleegde zeer klein moet zijn, zelfs voor een inlander, van zijn ras. En voorts vermoed ik haast dat hij vergezeld zal zijn door een medeplichtige, die hoogstwaarschijnlijk een blanke zal zijn!

— Maar — het is toch niet volkomen onmogelijk dat zij Uch links zullen laten liggen, en zich dadelijk naar de plaats zullen begeven, waar zij de schat vermoeden!

— Die moet daar in ieder geval in de buurt zijn, Brand, en in Uch zullen zij zich alles moeten aanschaffen wat zij noodig hebben.

Bedenk dat het weinig beter is dan een woestijn, dat er geen gebaande wegen zijn, en nog veel minder spoorwegen! Men moet er gebruik maken van kameelen of paarden. Het klimaat kan er moordend zijn, vooral om dezen tijd van het jaar.

— Hoe lang zullen wij er moeten wachten?

— Dat kan ik je onmogelijk zeggen! Hebben de dieven van het kistje een boot genomen, dan duurt het op zijn minst nog twaalf dagen, voor zij op de plaats van hun bestemming zijn aangekomen. Het is echter niet onmogelijk dat zij geld genoeg hadden om een deel van den weg per vliegmaschine af te leggen. In dat geval kunnen zij er binnen zes dagen wel zijn!

— Zal men ons daarginds niet met wantrouwende blikken gadeslaan?

— Ja, daar zullen wij op moeten rekenen! antwoordde Raffles lakoniek. Wij komen daar in een streek waar men de blanken niet bepaald gunstig gezind is. De Engelschen minder dan wie ook, en vooral in deze tijden!

— Licht er volstrekt geen garnizoen meer?

— Neen, dat is daar sedert een paar jaren opgeheven, en ik betwijfel, of de Onderkoning daar goed aan gedaan heeft. Het hield de menschen daar althans nog een weinig in bedwang. Thans is het er niet veilig voor den blanke. Een uitbarsting heeft nog niet plaats gehad, maar dat kan ieder oogenblik geschieden. Nu — wij willen er het beste van hopen. Gelukkig hebben wij onze vliegmaschine en onze wapens.

— Er is dus volstrekt geen spoorwegverbinding?

— Er loopt een spoorlijn van Karachi naar Chaman, maar die gaat wel twintig mijlen ten Westen van Uch voorbij dat plaatsje!

En hier eindigde het gesprek, want de maaltijd was beëindigd, en Raffles wilde zoo spoedig mogelijk verder gaan.

De Duivel der Lucht werd aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, en het bleek dat de nieuwe machine de proef schitterend doorstaan had. De motor werkte onberispelijk, en van het kostbare gas was slechts een halve cylinder verbruikt.

Alle tanks werden grondig nagezien, omdat een lek in een olieleiding onder deze omstandigheden noodlottig zou kunnen zijn, toen werd de duivel der lucht met den neus naar den rand van de hoogvlakte gedraaid, en de drie reizigers, geheel uitgerust na acht uren ongestoorden slaap begaven zich aan boord. De vier bladige schroef begon te draaien, en eerst langzaam, toen steeds vlugger rolde de duivel der lucht over het harde gesteente.

Nog voor een derde deel van de hoogvlakte was afgelegd, waren de wielen vrij van den grond, en trots verhief zich het toestel in de lichtblauwe lucht.

De zon had zich nog nauwelijks van den horizon vrijgemaakt.

In de verte baadden de witte huizen van Bagdad zich in haar stralen. Het zou een wonderlijk schoone dag worden. Aan den hemel vertoonde zich geen enkel wolkje.

Groote kringen beschrijvend als een machtige adelaar, steeg de vliegmaschine snel tot een aanzienlijke hoogte, en vloog over het gebergte van Püsht i Kuh, en ijde met ongehoorde snelheid weder het Oosten tegemoet.

Vier uren later vloog het over het gebied van Seistan, over de rivier Helman, en nogmaals twee uren later kreeg Brand de glinsterende sporen van den spoorweg in het gezicht, die hier met eindeloze moeilijkheden en deels dwars door de woestijn is aangelegd.

Uch was zichtbaar als een klein, geel wit vlekje, afstekend tegen het koperroode zand van de woestijn.

♦♦♦

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

♦♦♦

HOOFDSTUK IV.

DE EERSTE GEVAREN.

Uch is het vroegere Mukhma.

Het is een vrij onbeteekenende plaats, hetgeen wel voldoende blijkt uit de omstandigheid dat de spoorlijn het minachtend terzijde laat liggen.

Het ligt evenwel in een tamelijk vruchtbare vlakte, besproeid door een zijrivier van de Indus, een der machtigste rivieren van Engelsch-Indië.

De bevolking houdt zich bezig met landbouw — maar ook wel met andere zaken, naar men zegt, die heel wat minder onschuldig zijn. Nu en dan worden er kleine rooftochten ondernomen in naburige gebieden, en meestal ongestraft, want er is wel bereden politie, ook in die buurt, maar die kan niet overal tegelijk zijn.

Voor het overige is er een soort van opperhoofd, die ongeveer de functie uitoefent van den cherif in de kleine plaatsen van het verre Westen der Vereenigde Staten, en die deze functie meestal geusurpeerd heeft.

Van een bepaalden weg is geen spoor te ontdekken. Wel loopen er in verschillende richtingen door kameelen platgetreden paden, en die zijn ook heel goed om iemand ergens te brengen — mits het niet al te lang achter elkander heeft geregend, want dan is er van die „wegen” geen spoor meer terug te vinden.

In Uch zijn eenige logementen, of eigenlijk gezegd is er maar een, dat geschikt is voor blanken, en dat door een Portugees wordt geëxploiteerd — als men dezen wijschen term mag gebruiken, waar het niet veel meer betreft dan een soort van schuur van bamboe en gips, met een enkele, lage verdieping, en in het geheel zeven bedden.

Deze Portugees denkt er dan ook hard over, zijn weinig winstgevend hotel er maar aan te geven, en zijn geluk elders te beproeven.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles er geen oogenblik aan gedacht had, in de onmiddellijke nabijheid van Uch te landen. Dat zou wat al te gevaarlijk zijn geweest. Ook zou hij daardoor de aandacht te sterk op zijn komst gevestigd hebben.

Aan den anderen kant viel er niet aan te

denken, met de machine neer te strijken in of bij een plaats, die aan de spoorlijn gelegen was. Zulk een plaats heeft een telegraaf, en zelfs een telefoon, en de Engelsche beambten daar, hoe weinig ook in getal, zouden zich wel eens met al te groote verwondering kunnen afvragen, wat die Engelsche vlieger daar in die afgelegen streken kwam uitvoeren. Het nummer van de machine zou kunnen worden overgezeind, en te Londen zouden zekere autoriteiten zich wel eens de vraag kunnen stellen, wat dat voor een verdacht toestel was, dat in anderhalven dag van Londen tot in het hartje van Beloedsjistan kon vliegen!

Want een deel van de overheid wist zeer nauwkeurig, dat er, behalve de machines die aan den wedstrijd om den Schneidercup deelnamen — en die kwamen volstrekt niet in aanmerking — op de geheele wereld nog maar een enkel toestel bestond, dat tot een zoo ongelooflijke prestatie in staat was.

En Raffles begreep maar al te goed, dat hij zorg moest dragen, zoo lang mogelijk dien gedachtengang tegen te gaan. Hoe minder men wist van zijn aanwezigheid hier, hoe beter het voor hem was. De woestijn was op zes dagreizen per kameel van iedere spoorwegstation verwijderd — maar hier was het dan toch nog een soort van beschaving, met alle middelen waarover zij beschikten en die middelen werken alle verbazend snel!

Er bleef Raffles dus geen andere uitweg over, dan te trachten, bij het vallen van de duisternis met zijn toestel zoo dicht mogelijk in de buurt van een of ander groot dorp te landen, waar hij het goed en veilig kon verbergen, zonder vrees voor een ontdekking — en zonder dat de verscheurende dieren het zouden kunnen vernielen, of het althans zoodanig zouden kunnen beschadigen, dat het onbruikbaar werd.

Toen de schemering van den tweeden dag van hun reis viel, bevonden de drie reizigers zich op meer dan 4000 meter boven de aarde — dat wil zeggen op nog geen drie honderd meter boven de hoogste toppen van het Saiman gebergte, aan welks voet Uch gelegen is.

Raffles liet de machine nu snel dalen, de Oostelijke helling volgend. Hier bevond zich geen enkel dorp, hoe klein ook, en men zou dus de vliegmachine niet kunnen zien.

Meer dan tweeduizend meter lager vond hij tenslotte een geschikte plek.

Misschien was zij wel niet onberispelijk, maar veel tijd om naar iets beters uit te zien, was er niet, want de duisternis viel met de snelheid, die den tropen eigen is.

Raffles koos een terrein uit, dat er, uit de lucht bezien, volmaakt glad uit zag. Helaas bedroog hier de schijn.

De wielen raakten den grond, en vrij langen tijd liep de machine door, voortgedreven door een tamelijk krachtigen wind, maar juist even voor zij zou stil staan vertoonde zich in den bodem een tamelijk breede scheur.

Raffles poogde die nog te ontwijken, door plotseling het stuurvlak om te rukken, maar het was reeds te laat — een van de wielen raakte juist in de gleuf, en met een schok kwam de machine tot stilstand. De vogel, alsof hij gewond was, zakte een weinig naar rechts, en lag toen onbeweeglijk.

Haastig verlieten de drie reizigers de vlieg-machine, en gingen de schade onderzoeken. Gebroken was er gelukkig niets, tenminste niets van beteekenis, maar het zou lang niet gemakkelijk zijn, het wiel weder uit den gleuf te trekken, waarin het was vastgeklemd. Het was wel een noodlottig toeval, dat die spleet daar was, want zoover men kon zien was de bodem voor het overige volmaakt glad.

Erger was, dat de Duivel der Lucht niet op de vlakte was gedaald, maar op ongeveer een honderd tal meters van den rand van een soort van tafelland, dat omstreeks dertig meter boven de vlakte uitrees. Geen wonder dus dat Raffles het bij de groeiende schemering onmogelijk had kunnen opmerken. Zelfs de kleur van het gesteente verschilde bijna niets van die van de vlakte zelve.

Raffles had zijn kalmte volstrekt niet verloren, maar zeide rustig:

— Ik ben onhandig geweest. Maar wij moesten nu eenmaal landen, en het was onmogelijk, iets te onderscheiden.

— Maar de plek is uitstekend! riep Brand uit. Niemand kan ons hier zien van de vlakte af, en er is heinde en ver geen sterveling te bespeuren.

— Je wilt mij opbeuren! zeide Raffles glimlachend. Ten halve heb je misschien ook wel gelijk, maar intusschen zullen wij gedrongen zijn, onze vliegmachine weder overeind te

zetten, en daarmee zal eenige tijd heengaan.

Het wiel moet met behulp van een hefboom omhoog worden gewerkt. Het is tot bijna tot aan de as in de gleuf gezakt, en ik vrees dat die as ontzet is, door den plotseligen schok. Er bevond zich een krik aan boord van de vliegmachine. Die werd onder de as geplaatst, dicht bij het half verdwenen wiel, en heel voorzichtig begon de reusachtige Henderson op den langen hefboom te duwen. Hij bereikte er alleen maar mede, dat die as nog meer verhoog, zoodat Brand hem verschrikt moest toeroepen om op te houden. Het wiel bleek bijna onwrikbaar vast te zitten.

Raffles nam den toestand eens op, schudde mismoedig het hoofd, en zeide:

— Het zal ons langer ophouden, dan ik eerst vermoedde. De moer moet uit de naaf van het wiel gedraaid worden, en dan moeten wij trachten, niet het wiel van de as, maar de as uit het wiel te trekken.

— Maar dan moeten wij de geheele machine daarvoor verplaatsen! riep Brand uit.

— Het gaat niet anders! Je ziet wel dat het wiel tot bijna aan de naaf door het gewicht van de machine in de spleet is geperst. Misschien moeten wij het zelfs wel prijsgeven. De spaken zullen het niet kunnen verduren, dat we al te veel kracht uitoefenen. Maar met behulp van de krik kunnen wij het toestel wel met kleine rukjes op zijde trekken. Dan moet er maar een reservewiel aan gemaakt worden. Maar ik ben bang dat dat alles ons eenige dagen zal kosten!

— Zullen wij dadelijk beginnen?

— Neen Brand! Het is nu bijna vo'maakt donker, en licht durf ik niet ontsteken. Men zou het op verren afstand kunnen zien. Laat ons gaan slapen, zoodat wij kunnen beginnen bij het kriecken van den dag!

— En — als er een storm opsteekt?

— Dan zou natuurlijk het toestel verloren zijn, zeide Raffles koeltjes. Wij willen hopen dat het weder goed blijft. En wij zullen ons vergenoegen met wat brood en kaas, en op de matrassen uit de kajuit slapen.

De wilde dieren zullen zich zeker niet op dit geweldige hoogland zonder een spoortje water vertoonen. Dat is tenminste weer een voordeel. Menschen zijn er ook niet. En daarom nogmaals — laat ons gaan slapen.

De toebereidselen waren al heel spoedig gereed. Er was nog brood, en er waren beschuiten, Voorts nog kaas, en met een blik gecondenseerde melk werd het droge kostje doorgespoeld. De matrassen werden voorts

uit de kajuit gehaald, en onder een der vleugels, die met zijn uiteinde bijna den rots bereikte, werden uitgespreid, zoodat de drie reizigers een soort van dak boven het hoofd hadden.

Zij sliepen binnen weinige minuten, in hun deken gerold, want de nachten zijn op deze hoogte tamelijk koel. Er stond wat wind, maar niet zoo krachtig, dat hij de vliegmaschine had kunnen deren.

Zij sliepen bijna acht uren aan een stuk, en werden geheel uitgerust wakker, een kwartier ongeveer voor de zon zou opkomen.

Het eerste wat hen kwelde was de dorst. Zij waren zeer zuinig met hun watervoorraad geweest, onderweg, en er was nog een vrij groote voorraad, maar Raffles voerde dadelijk een soort van rantsoeneering in. Natuurlijk zou er ergens in den omtrek wel water zijn, maar men moest misschien uren loopen om het te vinden. En men kon nu eenmaal de vliegmaschine niet in den steek laten, om er naar te gaan zoeken.

Zoo kreeg ieder dan een halve kroes water, en besproeide daarmee het ontbijt van scheepsbesluit en gedroogd ossenvleesch.

En toen de zon eindelijk opkwam konden zij nauwkeurig hun toestand opnemen en zien waar zij zich bevonden. Het tafelland was bijna volmaakt glad, op enkele scheuren na, en zeker eenige kilometers in het vierkant.

Er groeide volstrekt niets op dien kalen bodem, zelfs geen grassprietje. Het zou ook onmogelijk zijn geweest op dien onderlaag van hard graniet.

Zelfs met behulp van zijn kijker kon Raffles op de vlakte niets ontwaren, dat op een verblijf van menschen wees. Heel ver stond een klein groepje boomen, naar allen schijn dadelpalmen, die er op wezen, dat daar ergens water moest zijn — en dat was alles.

In het Westen ging dit tafelland over in een rij lange heuvels, en zij wisten dat daarachter Uch lag, het doel van hun reis. Raffles vermoedde dat men ongeveer vijf uren zou noodig hebben om van de plek waar de machine zoo noodlottig geland was, dat kleine plaatsje te bereiken.

— Het ziet er nog al troosteloos uit, Mylord! zeide Henderson, die al klaar was met zijn schraal ontbijt, en zijn tabaksbuidel te voorschijn had gehaald, wel wetend, dat voor het oogenblik de chauffeur had afgedaan, met zijn keurige livrei en zijn goede manieren. en dat daarvoor de gelijkgerechtigde reiziger in de plaats was getreden. In Londen beval

Raffles — hier vroeg hij, dat was het onderscheid.

— Het is de woestijn op haar ergst, James! gaf Raffles toe. Mijlen in den omtrek niets dan rots en zand. Geen water, geen boomen, en geen struiken. Het is het begin van de Thar, die in woestheid en verlatenheid gelijk gesteld kan worden met Hoggarth of de woestijn van Gobi, al is zij lang niet zoo groot als een van die beide zandzeeën in het hartje van Afrika. En daarom moeten wij ons haasten, alles in gereedheid te maken om hier weer te kunnen opstijgen, zoodra wij de zaak in Uch hebben afgehandeld. Het is slechts te betreuren, dat de kerels met hun gestolen plan aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation kunnen aankomen, zonder dat wij het zullen bemerken!

— Als ik er eens heenging en een oogje in het zeil hield? stelde Brand voor.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Dat denkbeeld is lang niet kwaad! Liever had ik gewild, dat wij niet van elkander gingen, maar het is noodzakelijk, dat wij die lieden niet laten ontsnappen! Wij zullen nu dadelijk beginnen met ons werk, en zoodra het moeilijkste achter de rug is begeef je je naar Jacobabad — dat is het dichtst bijzijnde station, komende uit de richting van Karachi! Je zult in Uch waarschijnlijk wel een paard kunnen krijgen, want te voet kan het natuurlijk onmogelijk gedaan worden. Ik wilde dat het te vermijden was, maar ik zie anders geen uitweg! Iemand van ons moet hun gangen nagaan. Het is zeer wel mogelijk, dat zij de geheele reis per boot hebben gemaakt, en dan duurt het nog wel een paar weken, voor zij hier kunnen zijn, maar het is evenzeer denkbaar, dat zij, om tijd te winnen, en voortgevoert door hun begeerte naar het goud, van een vliegmaschine hebben gebruik gemaakt. Daardoor kunnen zij op zijn minst een dag of acht of negen op hun reisroute uitsparen! In ieder geval echter moeten zij dan van het vliegveld Karachi, dat tevens het eindpunt is van verschillende stoombootlijnen, van den spoorweg gebruik maken, en dat voor ons een groot voordeel.

— Hoe komen zij aan het geld voor die zeer dure luchtreis, Mylord? vroeg Henderson, die vol belangstelling had geluisterd.

— Ik wilde dat ik je daarop niet het antwoord behoefde schuldig te blijven, maar ik weet het niet, antwoordde Raffles glimlachend. Het ligt echter voor de hand dat zij het geld wel ergens gestolen zullen hebben. Misschien

hebben zij een paar van de bij Sir Eric Finnsbury gestolen kostbaarheden verkocht.

— Er is nog een andere mogelijkheid — wie weet zijn ze al in Londen gearresteerd, merkte Brand droogjes op. Wij zouden al die moeite vruchteloos hebben gedaan, want zonder eenige aanwijzing van de plek waar zich de schat dan zou moeten bevinden, kunnen wij niets uitrichten!

— Ik hoop dat die pessimistische veronderstelling niet bewaarheid is, Brand! hernam Raffles. In ieder geval — wij zijn hier nu eenmaal, en moeten ons op alles voorbereiden. Voort aan het werk nu!

Het was nu reeds helder dag, de hitte zou misschien over een uur al ondraaglijk zijn, en de mannen begonnen dus spoedig te werken.

De moer werd van de naaf geschroefd, en door telkens de as met behulp van twee hefboomen een klein weinigje te verschuiven, kon men de as-pen heel langzaam uit de naaf van het wiel trekken, zoodat dit tenslotte geheel afzonderlijk in den scheur bleef zitten.

Bij dit werk alleen was al een paar uren heen gegaan, want het moest zeer voorzichtig geschieden om de vleugel niet te beschadigen.

Toen de krik onder het uiteinde van de een'gszins kromgebogen as was geplaatst, zeide Raffles tot Brand:

— Het wordt nu tijd dat je gaat, Brand, want je hebt heel wat te onderzoeken, en zooals gezegd — het zal van hieraf wel zes uren loopen zijn tot Uch, terwijl je het bij deze hitte onmogelijk in een stuk kunt doen. Rust in de schaduw, en vermoei je niet te zeer, want dat is in dit land gevaarlijk. Tracht de bewoners zooveel mogelijk te ontloopen, want ik geloof niet dat zij zeer vriendelijk gezind zijn. Hier is geld, om een paard van te huren, of desnoods

er een te koopen. Let niet op schoonheid, maar in de eerste plaats op uithoudingsvermogen. Kun je geen paard krijgen, neem dan een kameel. Van nacht rust je natuurlijk uit, en morgen ga je verder. Dienzelfden dag kun je Jacobabad gemakkelijk te paard bereiken. Natuurlijk zijn daar eenige Engelschen. Als zij iets vragen — je bent een ontdekkingsreiziger, en je verwacht met den trein een collega. Zet goed de oogen en ooren open.

— Hoe moet ik mij met je in verbinding stellen, als ik werkelijk iets ontdek?

— Je volgt hen om te weten waar zij hun verblijf nemen. Dat zal zeer waarschijnlijk in Uch zijn. En tegen dien tijd hopen wij daar ook te zijn. Vergis ik mij echter, en kampeeren zij bij voorbeeld ver buiten de stad, dan moet je je zoo spoedig je kunt hierheen begeven, ik denk dat Henderson en ik vier dagen noodig zullen hebben om alles te herstellen. Er is meer verbogen dan ik dacht, en verschillende onderdeelen moeten vervangen worden.

— Wat moet ik doen indien ik na vier dagen nog niets heb ontdekt?

— Dan wacht je eenvoudig langer, en wij zullen ons bij je voegen.

— Waar blijft dan de machine?

— Daarvoor zal ik een veilige plek trachten te vinden, meer naar het Westen, dicht bij die heuvels daarginds, waar wel een of ander groot hol zal zijn. Indien het noodzakelijk is, kunnen wij gemakkelijk het draagvlak losmaken: Wij zullen je gemakkelijk vinden, door te vragen, want blanken zijn hier iets zeer zeldzaams. Je zult dat zelf ook wel ondervinden. Geef mij je hand, Brand, en ga nu zoo spoedig mogelijk op weg, ik zou niet gaarne dit buitenkansje missen!

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was
reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK V.

HET KISTJE GAAT IN ANDERE HANDEN OVER.

Tegenover een man, niet zoo gehard, en tegen ontbering bestand als Brand, zou dat verzoek om nu op weg te gaan weinig minder beteekend hebben dan een doodvonnis! De zon brande meedoogenloos aan een hemel zonder het minste wolkje, en nu was het nog pas vroeg in den morgen! De jongeman moest dwars de hoogvlakte oversteken, waar niet het kleinste boompje hem schaduw kon verschaffen, en waar niet het geringste wateradertje hem aan het onontbeerlijke vocht kon helpen. Dan moest hij over een rij heuvels klouteren, die al even onherbergzaam waren, en waar het misschien niet zou ontbreken aan wild gedierte. Al zou men er misschien geen tijgers vinden, zoo dicht in de buurt van Uch, jaquard zouden er zeker wel zijn.

Hij moest zich dus bezwaren met het gewicht van zijn geweer, en met flink wat munitie. Hij zocht den helmhoed uit de bagage, gemaakt van kurk, met wit linnen overtrokken, gespte zijn revolver om, vulde zijn veldflesch boordevol met water, hing zich den knapzak om, met brood, gedroogd vleesch, wat gecondenseerde melk en andere voedingsmiddelen erin, en greep tenslotte zijn voortreffelijken Winchester, het geweer, dat op een afstand van achthonderd meter nog volmaakt zuiver schoot, en waarmede men ook ontplofbare patronen kon afvuren, bestemd voor de jacht op grof wild, voornamelijk olifanten, krokodillen en andere dikhuidigen.

De zon brandde al reeds eenige uren aan den hemel toen hij gereed was met zijn voorbereidselen.

Raffles had weinig gesproken. Met Henderson had hij het moeilijke werk voortgezet, de beschadigde deelen van de machine een voor een te verwijderen.

Hij vatte nu de hand van Brand, keek hem diep in de oogen, en zeide met vaste stem:

— Ga nu, Brand! Ik weet dat ik je aan gevaren bloot stel, maar — je weet voor welk doel het is. Durf je ze ondernemen?

Zonder eenige aarzeling antwoordde Brand eenvoudig:

— Ik zal dus daarginds op je wachten — tenzij de dieven veel eerder mochten komen, en dan kom ik het je zeggen. Ik kan dan het paard gebruiken, en dat zal veel tijd besparen. Vaarwel — of liever gezegd, tot ziens!

De twee mannen drukten elkander krachtig de hand, Brand vertrouwde de zijne ook een kort oogenblikje aan den geweldigen greep van Hendersons vingers, en toen wierp hij zijn geweer over den schouder, en begon zich te verwijderen in Westelijke richting.

Een paar malen draaide hij zich om, en wuifde met de hand.

Toen werd de vliegmaschine hoe langer hoe kleiner, en na ongeveer drie kwartier was het, alsof zij was opgelost in een soort van zilveren mist.

Brand liep nog een uur verder, maar toen werd de hitte zoo groot, dat hij met zijn vrij zware bepakking niet verder kon.

Hij zocht en vond een weinigje schaduw in een soort van kuil, een paar meter diep, en daar nam hij een teug water, ontdeed zich van zijn ransel en zijn geweer, en rustte een paar uren.

Hij zette zijn weg voort, onder de gloeiende zon, die het graniet zoo hevig blakerde, dat de hitte door de dikke zolen van zijn voeten heendrong. Toch liep hij voort tot hij den voet van de heuvels bereikt had, en daar rustte hij opnieuw in een holte uit, na zich terdege te hebben vergewist, dat er zich geen giftslangen in bevonden.

Tot zijn vreugde had hij reeds opgemerkt, dat er in den heuvelwand hier en daar zeer groote openingen waren, waarbinnen het mogelijk zou zijn, de vliegmaschine veilig te bergen, tenminste wanneer men ze ontdeed van het draagvlak, dat onmogelijk over-dwars ruimte zou kunnen vinden zelfs in het grootste van de holen, welke Brand ontdekte.

Hij rustte hier weer eenige uren, at een weinig van het brood en van de droge kaas, en zette wat later in den middag zijn weg voort.

De tocht dwars door de rij heuvels duurde omstreeks een vol uur, en hij was tamelijk vermoeid, toen hij tenslotte van den laatsten

top op een afstand van een paar kilometers Uch zag liggen.

Het leek maar heel klein, niet veel meer dan een paar honderd huizen op zijn hoogst, met een weg er door, samengesteld uit vastgestampte aarde, die het plaatsje van Noord naar Zuid doorkruiste. Rechts van hem vloeide een klein stroompje op een vijftigtal passen afstand. Het was het eerste water dat hij ontdekte. En hij verfrischte er zijn gelaat in, en dronk. Toen ging hij verder, den zandigen oever van het strand te volgen, totdat hij eindelijk Uch bereikte.

Hij was langs eenige reisevelden gekomen, bevloeid door hetzelfde stroompje, op een eeuwenoude, maar nog altijd gebruikte wijze, die zich deugdelijk heeft getoond, en waaraan de boeren zich daarginds nog steeds houden, even als in vele streken van Egypte.

Het water uit het riviertje wordt door een buis van bamboe en een primitieve pomp overgeheveld naar de terrasvormig aangelegde reisevelden, en een klein ezeltje loopt steeds in het rond, en brengt dien eigenaardigen motor in beweging.

Er waren lieden aan het werk, die den vreemdeling wantrouwend en niet al te vriendelijk opnamen.

Bij het begin van het plaatsje waren echter eenige inlanders wat vriendelijker gezind, en wezen hem den weg naar een paardenhandelaar, die bleek te beschikken over vijf tamelijk goede rijdieren. Brand koos het beste paard uit, en betaalde een vrij hooge som — want in alle landen ter wereld kan een werkelijk goed koopman onmiddellijk zien, of zijn klant al dan niet genoodzaakt is, zijn waar te kopen.

En deze onbereden reiziger, vermoeid en bezweet, met geweer, revolver en munitie, had zoo zeker een paard nodig, als de zonen beiden bescheen!

Brand dacht ook niet eens aan afdingen, en evenmin aan huren. Hij betaalde de gevraagde 200 ropijen zonder ook maar iets te zeggen. Hij was in de leerschool van Raffles geweest, die onder dergelijke omstandigheden evenmin een aanmerking liet hooren.

Het bleek hem spoedig, dat bij hooge uitzondering de prijs niet te hoog was geweest, want het paard was inderdaad goed. Het bracht hem in weinige uren tot dicht bij het kleine station Jacobabad, waar hij afsteeg, en met zich zelf een soort van krijgsraad belegde.

Jacobabad is een tamelijk groote plaats, met bijna 10.000 inwoners, en vrij veel Engelschen, en hij zou er zich wel kunnen ver-

tonen, zonder al te veel opzien te baren, ofschoon hij het allerliefst iederen Engelschman van eenig gezag uit den weg zou blijven. Die lieden konden wel eens lastig-nieuwsgierig zijn.

In ieder geval echter moest hij het station trachten te bereiken, om daar informaties in te winnen. Op een desbetreffende vraag had de paardenkoopman hem reeds gezegd, niets te weten van de aankomst van een tweetal, misschien drie in het plaatsje onbekende inboorlingen. Dat was dan ook bijna onmogelijk, daar zelfs de reis met een vlieg-machine de dieven niet zoo vroegtijdig hier had kunnen brengen.

Er was nog iets anders, dat Brand bezig hield. En dat was de vraag, of wellicht niet deze geheele onderneming volmaakt nutteloos was geweest, en of inderdaad het motief van de inbrekers wel datgene was geweest, dat door Raffles was aangegeven. Intusschen — hij was nu eenmaal verplicht om te handelen alsof dit alles inderdaad zoo had toegedragen, en hij moest dus in de eerste plaats een onderzoek gaan instellen.

Hij reed op het stadje toe, en stalde zijn paard bij een koffiehuisseigenaar, die er niet bepaald vertrouwenwekkend uitzag, maar die een stal bezat, en dat was in de gegeven omstandigheden de hoofdzaak. Daarenboven had zijn koffiehuis het voordeel, dat het op zeer korten afstand van het station was gelegen, welke wijsche naam gegeven was aan een soort van houten loods, die met een enkele, dubbele deur uitzicht gaf op een klein plein.

Aan de overzijde van het dubbele spoor was een overdekt perron, nog geen dertig meters lang, en dat was alles. Wat verder stond een goederenloods van gegalfd plaatijzer, overdekt met asfaltpapier. Opwekkend zag dat alles er zeker niet uit, vond Brand, die van de vermoenissen bekwam, gezeten aan een klein, wrak tafeltje, maar in een gemakkelijken stoel van rotan, en met een kop voortreffelijke koffie voor zich.

Hij liet zich een van de lange dunne, pikzwarte sigaren geven, die de Indiërs wel rooken, en begon den waard te ondervragen.

Het bleek dat er tweemaal per dag een trein in iedere richting ging. Later pas zou dat aantal worden uitgebreid, zoodra de spoorlijn was doogetrokken. Heel veel reizigers maakten nog niet van het voertuig gebruik, zeker niet in dezen tijd. Dat gebeurde pas tegen dat de groote markten weder gehouden werden.

Over een uur zou er een trein aankomen uit het Zuiden.

En Brand bleef rustig wachten, met het geduld, dat hij van Raffles had geleerd. Tegen dat de trein zou aankomen vatte hij post bij het station, en sloeg zeer nauwkeurig de reizigers gade, zoodra de trein, uit slechts drie wagons bestaande, binnen reed. Verreweg de meeste reizigers waren inlanders, maar Brand zag al heel spoedig, dat de gezochten niet onder hen waren. Hij behoefde werkelijk niet uit te zien naar mannen in lange, witte hemden, die blootsvoets gingen, met een hoofddoek om. Zulk een inheemsch gewaad hadden de inbrekers stellig niet gedragen, en het was niet aan te nemen, dat zij zich de moeite zouden hebben gegeven of den tijd hadden gevonden, hun Europeesche dracht te verruilen tegen een, die meer met hun landaard strookte, en met het klimaat.

Daarenboven had er bijna niemand ook maar de minste bagage bij zich. Enkelen droegen een klein hengselmandje, gevuld met vruchten, of hadden een stapel stoffen over den arm, bonte lappen, bestemd om op de kleine dagmarkt te worden verkocht. Verreweg de meesten kwamen uit de naburige plaatsen. Voor alle zekerheid echter informeerde Brand ook nog eens bij den controleur, die de kaartjes had moeten innemen. Er waren slechts drie reizigers uit Karachi geweest, en dat waren allen Engelschen.

Van dat tijdstip af begon er voor Brand een vrij vervelende dagenreeks. Jacobabad was zeker een schilderachtig stadje, maar het was klein, en zijn bijzonderheden, zijn tempels en eeuwenoude bouwwerken had hij spoedig afgezien. Hij zorgde er voor bij aankomst van iederen trein aan het station te zijn. Maar hij bemerkte volstrekt geen verdachte lieden.

Zoo verstreken vijf dagen, en Brand begon er reeds over te denken, terug te keeren, daar de vliegmaschine stellig wel weer bruikbaar zou zijn, en ook Raffles in ongerustheid over zijn lot zou kunnen verkeerren.

Maar laat in den middag van den zevenden dag scheen zijn geduld toch te worden beloond, juist toen hij het voornemen koesterde, den volgenden morgen in de vroege weder terug te rijden naar de plek waar de Duivel der Lucht was neergedaald.

Er kwamen ditmaal vrij wat reizigers door het tourniquet, waarnaast Brand had post gevat omdat hem was gebleken, dat dit de gemakkelijkste en beste wijze was, om alle reizigers goed te kunnen opnemen.

Onder hen bevonden zich twee inlanders en een Europeaan, een Westerling tenminste, die blijkbaar bij elkaar behoorden. Maar de inlanders droegen wijde, linnen broeken, lage, bruine schoenen met scheef geloopen hakken, een sporthemd met een das, slordig om hun nek geknoopt, en een strooien hoed met neer-geslagen randen. De Westerling was een weinig beter gekleed. Hij droeg knielaarzen, een lederen gordel, en hij had een vilthoed op, die betere dagen had gekend. Hij was voorzien van een vrij groot valies, dat nogal zwaar woog, naar het scheen; de grootste der inlanders had in het geheel niets bij zich, maar de kleinste droeg onder den arm, in een zwarten doek gewikkeld, een klein, vierkant pakje.

Het hart van Brand begon te kloppen. Zou het nooit falend inzicht van Raffles het dus ook ditmaal bij het goede einde hebben gehad? Dat ding leek verbazend veel op een sigarenkistje, wat den vorm aangaat! Maar het kon ook evengoed een kistje zijn, waarin nooit sigaren zich bevonden hadden!

Hij stond dicht genoeg bij, om te kunnen hooren, hoe de grootste der inlanders een paar woorden wisselde met den Westerling — en in vrij goed Engelsch, hetgeen bewees, dat hij geruimen tijd in Engeland had vertoefd.

Brand trok zich behoedzaam wat terug tusschen andere wachtenden, maar hield het drietal scherp in het oog. Zijn instinct waarschuwde hem, dat zijn geduld tenslotte was beloond. Het kon echter niet anders, of de mannen hadden van een vliegmaschine gebruik moeten maken. Anders konden zij nog onmogelijk op deze plek zijn. Wat hem verwonderde, was, dat er een Maatschappij had bestaan, die deze sjofele lieden zoo zonder aarzeling had willen vervoeren. Vooral met die verdachte bagage bij zich. Maar gevlogen hadden zij, dat kon niet anders, op welke wijze en onder welke omstandigheden dan ook.

Het geluk was Brand al bijzonder gunstig, want het drietal, dat hier bekend scheen te zijn, richtte zijn schreden aanstonds naar hetzelfde koffiehuis, waar Brand niet zonder eenige moeite een kamertje had weten te vinden, om er de broeiend heete nachten door te brengen. Het koffiehuis van Sidi Mandour immers was geen logement. Des avonds kwamen er eenige Engelschen van de bezetting, nog geen compagnie manschappen, en speelden er kaart in of voor de gelagkamer, ofschoon dit eigenlijk door den kapitein verboden was. Wonderlijk genoeg echter scheen er voor de drie nieuwe gasten aanstonds plaats te zijn. De man

met het kistje sprak slechts even op gedempten toon met Sidi Mandour, en onmiddellijk werden zij naar de eerste en eenige verdieping van het huis gebracht, langs een smalle wenteltrap, die in den hoek van den gelagkamer begon.

De duisternis was gevallen, maar de maan stond vol aan den lichten hemel, en bij haar schijnsel kon men ver vooruit zien, zonder de minste moeite.

Het werd stil in het stadje, de geluiden in en om het houten station hielden op, de belle-tjes van de muilezels en kameelen die voorbijtrokken, de geheelen dag lang, zwegen. In de koelte van den avond liepen enkele inlanders langzaam op hun muilen voorbij, met de handen op den rug, zacht met elkander pratend. Het was in den tijd van Gandhi's eerste weerspannigheden, en er heerschte onrust onder de bevolking, die niet van gevaar ontbloot was.

Brand had zich zooveel hij maar kon op den achtergrond gehouden, en daarbij toch de drie mannen zoo goed dat ging bespied. Een oogenblik verkeerde hij in het onzekere wat hem thans te doen stond. Nu terugkeeren naar Raffles durfde hij niet, uit vrees, dat het drietal dan zou ontsnappen, Zij zouden wellicht eerder op de plek kunnen zijn, waar de schat begraven was, dan Raffles en zijn vrienden. En aan de hand van het document zouden zij de plek spoedig vinden. Een oogenblik vroeg Brand zich verwonderd af, waarom die kleine Indiër zich de moeite had gegeven, het sandelhouten kistje overal mee te voeren. Er was maar een oplossing voor — het document was op een zeer vindingrijke wijze in een der wanden, in den bodem of in den deksel verborgen, en de dieven hadden nog geen tijd en geen gelegenheid gevonden, het kleine meubel nader te onderzoeken. Zij moesten dan wel heel zeker zijn, dat het stuk er zich inderdaad in bevond!

En plotseling, als een bliksemschicht drong het tot Brand door, dat hij onmogelijk iets beters zou kunnen doen, dan te trachten, zich nu aanstonds van dat gewichtige kistje meester te maken! Dat was zeker de beste oplossing — ofschoon zij stellig niet de gemakkelijkste en de onschuldigste was.

Hij zat op het kleine café-terras, onder een der verschoten ronde zonneschermen, die nu geen dienst meer behoeften te doen, en dacht na.

Sidi Mandour was ongetwijfeld een vriend van de twee Indiërs. Hij kon hem dus moei-

lijk iets vragen, zonder dat het achterdocht zou opwekken. Het kwam hem toch reeds voor, dat de café-eigenaar hem met achterdocht begon te beschouwen wegens zijn herhaalde tochten naar het station. Omstreeks 10 uur in den avond stond hij op en begaf zich naar den stal. Zijn paard, dat niet heel veel te doen had gehad, knabbelde op wat droge boonen en Brand klopte het vriendelijk op den hals. Toen begon hij het te zadelen, zoo stil hij kon. Hij moest dit doen bij het licht van de maan dat binnendrong door een klein venster. Toen hij gereed was ging hij het café weer binnen, waar nu vrij wat gasten bijeen waren. Mandour had dus de handen vol. Brand ging naar het kleine hokje dat hem was aangewezen, wikkelde het geld dat hij nog schuldig was in een stuk papier, legde dat op de tafel, maakte zijn revolvertasch vast aan zijn gordel, nam zijn geweer en wat hij meer had meegenomen, en wist dat ongemerkt naar den stal te dragen. Hij maakte de tasch met proviand aan den zadelknop vast, en stak het geweer in den holster.

Het huis van Mandour werd aan weerszijden begrensd door kleine bazars, maar aan den achterkant zag het uit op een soort van binnenvleintje. Het had een plat dak, als bijna alle andere huizen, en Brand wist dat dak vrij gemakkelijk te bereiken door een der winkels binnen te gaan, waarvan de eigenaar zich al lang ter ruste had begeven, en waarvan de deur niet den minsten tegenstand bood. Hij wist langs een ladder aan de achterzijde naar boven te klauteren, en stapte op het middelste dak over, zonder de minste moeite. Het was zijn geluk, dat de maan de voorzijde van het huis bescheen, en dat hij aan de achterzijde dus moeilijk kon worden onderscheiden.

Hij legde zich op zijn buik, kroop naar voren tot zijn hoofd over den rand stak, en bijna vlak voor zijn oogen was nu een lichtkier, blijkbaar aan de bovenzijde van een venster-raam. Hij boog zich nog wat meer voorover, en toen kon hij over een slecht sluitend gordijn heen in een kleine kamer zien!

Bij het licht van een olielamp waren de twee Indiërs en de blanke doende met het kistje! De laatste had een groot mes ter hand genomen, een van die knipmessen, zooals sommige zeelieden ze dragen, en kerfde daarmee in het harde hout. Nu en dan hield hij op en schudde het kistje dicht bij zijn oor. Waarschijnlijk ritselde het papier ergens daarbinnen! Dat zou verklaren, waarop zij het ledige ding zoover hadden meegesleept, en zoo vast over-

tuigd waren, dat het iets moest bevatten, ook al leek het geheel ledig te zijn.

Brand trok zijn eigen mes, en stak het heel voorzichtig tusschen den reet van het raam. Hij wrong het een weinig, en bemerkte dat hij te doen had met een van die zeer eenvoudige sluitingen, die bestaan uit een knop, welke zoowel van binnen als van buiten gebruikt kunnen worden!

Hij reikte zoover hij kon naar beneden, en wist op die wijze juist den knop van het raam te bereiken, dien hij heel voorzichtig begon om te draaien, den blik steeds op de drie mannen gericht houdend. Gelukkig was hun aandacht uitsluitend bepaald tot de verrichtingen van den blanke, die woedend met zijn groot mes in het hout stak, dat wel zoo hard als steen leek te zijn.

Brand keek naar beneden. Het dak was ongeveer vijf meters van den grond. Dat was wel wat veel voor een sprong. Maar als men met de handen aan het raamkozijn hing, dan waren de voeten nauwelijks twee meter van de aarde, en dat was voor zulk een lenig man, goed geoefend, krachtig als een acrobaat, van geen beteekenis.

Zijn besluit was genomen. Het moest gewaagd worden — nu of nooit!

Toen hij bemerkte dat de spanjoletstang volkomen vrij was van de sponning, liet hij zich met de grootste behoedzaamheid over den rand van het platte dak zakken, tot zijn voeten steun hadden op het smalle kozijn,

trok met een snellen ruk aan de knop, en sprong door een der raamhelften als een aap in het vertrek.

Hij had het gewichtige kistje al in de hand, nog voor een van de drie mannen van de geweldige verbazing bekomen waren. De Westering herstelde zich het eerste en stak woedend naar Brand, met het eenige gevolg, dat de punt van zijn mes, diep in het hout van de tafel drong.

Brand was verplicht, teneinde zijn handen vrij te hebben, den voorsten wand van het geopende kistje met zijn sterke tanden vast te grijpen. Hij was met een enkelen sprong weer bij het raam, slingerde zijn beenen over den rand, en hing aan zijn handen.

Een der inlanders was hem nagesprongen, en sloeg naar een van die handen, terwijl zijn oogen van duivelsche woede fonkelden, met een soort van Yatagan, een korte, kromme sabel met een breed lemmet, en vlijmscherp geslepen. Nog juist bijtijds trok Brand die hand weg, terwijl hij zich liet vallen, en diep kerfde het zware lemmet in het harde hout van het kozijn.

Met een paar sprongen was Brand bij den stal, dreef het paard naar buiten, sprong in den zadel, en gaf het dier de sporen.

Achter hem klonk een gehuil van dolle woede, en toen scheen plotseling het geheele koffiehuis van Sidi Mandour in razenden opstand te komen.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VI.

OP HET LAATSTE OOGENBLIK.

Brand dreef zijn paard tot den grootsten spoed aan, en het dier ijelde over de aangestampte aarde van de straat, langs de witte huizen, die spookachtig, als schimmen, in het maanlicht voorbij schenen te ijlen, en was spoedig buiten de stad. Hij stak de spoorbaan over, en in galop joeg hij het paard tegen de flauwe helling op van de lage heuvels, die de spoorlijn in het Oosten begrensden.

Onder het rijden stopte hij het kostbare kistje in den knapzak.

Hij wist dat zijn revolver geladen was, en dat het magazijn van zijn Winchester geen enkele patroon van de zeven miste. Hij nam zich echter voor, van zijn wapens geen gebruik te maken, tenzij hij zijn leven zou moeten verdedigen.

Dat hij achtervolgd zou worden, stond voor hem vast. Mandour zou zeker wel voor paarden zorgen. De Indiërs zouden zich niet zoo spoedig voor overwonnen verklaren, nu het om zulke belangen ging! Van de bereden politie had hij echter niets te vreezen, dat wist hij zeker, want de inbrekers zouden zich nog wel eens bedenken, voor zij de lieden van het gezag in deze zaak zouden betrekken!

Daar buiten scheen de maan zoo helder, dat men bijna even goed kon zien als midden op den dag. De schaduwen waren scherp en zwart. Voor Brand teekenden de omtrekken zich af van het gebergte. Hij zou een der passen moeten volgen, en vertrouwd daarbij op zijn geheugen.

Hij keek eens om, maar kon volstrekt niets bespeuren. Toch begreep hij zeer goed, dat zijn achtervolgers evenals hij in de richting van

Uch zouden rijden, dat wil zeggen in de richting van den ouden tempel, waarbinnen zich de scaat moest bevinden. Het was nu slechts zaak, hen minstens een uur voor te blijven. Van rusten zou wel niets komen. Zij zouden hem kilometers ver kunnen zien, als een zwarte vlek afstekend tegen het zand, dat hier een lichtgele kleur had. Het was een geluk dat die paarden maar niet zoo eensklaps gezadeld en getoomd zouden zijn. Daarmee zou wel minstens een kwartier gemoeid zijn.

Achter zich ziende bemerkte hij dat de hoeven van zijn galopperend paard in het gladde zand, kuilen maakten, die duidelijk vielen waar te nemen. Met nog grooter spoed dreef hij zijn paard aan, teneinde zoo snel mogelijk Uch te bereiken.

Om de vijf minuten keek hij eens achter zich, maar nog altijd liet zich niets zien. Zouden zijn achtervolgers de poging misschien reeds hebben opgegeven? Neen, aan zoiets kon hij niet denken!

Hij keek naar boven. De maan blonk als een groote schijf van lichtend zilver aan den hemel, die niet het minste spoor van bewolking vertoonde. Er viel niet op te rekenen, dat de duisternis hem zou kunnen beschermen. Boomen, rotsen, struikgewas — hij kon alles scherp en duidelijk zien, bijna een kilometer voor zich uit!

Na een uur echter was hij wel verplicht het paard een weinig rust te schenken, want het dier begon moeilijker adem te halen.

Het overvloedige maal van boonen bemoeilijkte zijn krachtsinspanning. Brand liet het brave dier dus in draf overgaan, om het wat

te laten uitrusten, en bevochtigde zijn droge neusgaten en lippen met een weinig water uit zijn veldvlesch.

Een kwartier daarna bereikte hij Uch, dat hij echter ver links liet liggen. Het moeilijkste deel van den tocht was nu aangebroken. Hij zou nog twee uren noodig hebben, om de plek te bereiken, waar de vliegmaschine zich bevond.

Zou zijn paard het zoolang uithouden? Het dier leek reeds vrij vermoeid te zijn. Het hinnikte zachtjes, alsof het pijn leed.

Ongerust steeg Brand af, en onderzocht het dier snel. Het paard haalde snel adem, maar toch gingen zijn flanken niet overmatig op en neer, ook de neusgaten voelden niet branderig aan. Er was geen doorn in of tusschen de hoeven gedrongen.

Maar toen hij zijn hand over den buik van het dier streek, schrok hij. Zijn hand voelde nat aan.

Hij keek er naar — zijn vingers vertoonden donkere vlekken in het maanlicht. Onmiddellijk begon hij het dier nauwkeuriger te onderzoeken op die plek. En toen vloekte hij. In den donkeren stal, waar hij bijna alles op den tast had moeten doen, had hij een der gespen van den buikriem verkeerd vastgemaakt en de pen van die gesp had het arme dier voortdurend gepijnigd, en een wonde veroorzaakt, waardoor het tijdens den rit reeds vrij veel bloed had verloren.

Brand herstelde zoo spoedig mogelijk de fout, wiesch de wonde met wat water uit de veldflesch, ofschoon hij nog maar zeer weinig had en goot het overschot het dorstige paard tusschen de lippen, terwijl hij den kop van het dier achterover boog.

Daarop legde hij een opgevouwen linnenlap tusschen de wonde en den buikriem, en gespte alles weer vast. En al dien tijd sprak hij op bemoedigenden, liefkozenden toon tegen het paard, dat zachtjes den kop tegen zijn arm wreef, als om hem dank te zeggen.

Er mag van komen wat er van komt — ik moet het dier een kwartier rust gunnen! bromde Brand tusschen de tanden.

Hij had den teugel om zijn arm geslagen, en tuurde naar het Westen. Heel in de verte kon hij de witte huizen van Uch zien, maar verder was er niets dat hem kon verontrusten.

Dicht bij hem bevonden zich eenige rotsblokken, en als hij door een overmacht werd aangevallen zou hij daarachter dekking kunnen

zoeken, en zich met zijn Winchester verdedigen.

Maar hij hoorde of zag niets, een kwartier lang, en toen besloot hij weder op weg te gaan.

Een uur draafde hij zoo voort, en reeds kwamen de uitloopers van het Saimangebergte in het gezicht.

Nog een uur ongeveer, en hij zou zijn vrienden bereikt hebben.

Hij had het paard een steenachtige helling opgedreven, hield het boven gekomen even in, en keek achter zich.

De ruk dien hij onwillekeurig aan de teugels gaf, bracht het paard op de achterbeenen.

Op een afstand van ongeveer een uur gaans bewogen zich vijf of zes kleine figuurtjes als zwarte stippen over de vlakte.

Hij hoorde het zwakke knetteren van schoten, en even moest hij grimmig lachen.

De achtervolgers moesten hem natuurlijk hebben gezien, daarboven op dien heuvel afstekend tegen den lichten hemel, en wareh in hun dolle woede aan het schieten gegaan, ofschoon de kogels zeker niet halverwege zouden komen!

En hij begreep dat hij een kostbare tijd verloren had, toen hij zijn verbloedend paard een kwartier rust had gegund.

Hij daalde den heuvel aan den anderen kant weer af, en dat was moeilijk genoeg, want de helling was hier tamelijk steil, en lag vol losse steenen, waarover het paard bij herhaling dreugde te struikelen.

Zoodra hij de zandvlakte weer bereikt had, zette hij zijn paard in galop, nu en dan achter zich ziende.

En toen bemerkte hij tot zijn schrik, dat het uitgeputte dier aan het eind van zijn krachten was gekomen. Het zou hem zeker niet lang meer kunnen dragen. Zou hij bijtijds den tafelberg bereiken, die daar in het Oosten voor hem oprees als een donkere massa?

Toen hij de vlakte half was overgestoken ging het dier uit zich zelf in draf over.

Zijn flanken rilden. Nu en dan liet het een kreunend geluid hooren.

Brand zag om, juist op hetzelfde oogenblik dat zijn achtervolgers boven op den heuveltop verschenen dien hij daareven verlaten had.

Hij onderscheidde een paar witte gewaden. Er waren dus zeker Hindoes bij. Fel en scherp als zweepslagen knalden eenige schoten, en Brand zag op een honderdtal passen voor zich uit het woestijnzand in kleine wolkjes opstuiven.

Hij rukte zelf zijn geweer uit den holster, bracht het aan den schouder, en vuurde.

Maar zijn paard had een beweging gemaakt, en zijn schot miste. Trouwens, de afstand was nog te groot, om met kans van slagen te schieten.

Hij zette het paard weer aan, en de achtervolging begon weer, die slechts kon eindigen met zijn dood, zooals hij nu wel begreep. Het paard was geheel uitgeput, en zou over tien minuten neerstorten.

Hij beet de tanden op elkaar, dacht aan Raffles, en besloot, zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

De achtervolgers wonnen nu met iedere seconde op hem, en spoedig zou de afstand zoo klein zijn geworden, dat hun schoten wel doel moesten treffen.

Maar eensklaps spitste hij de ooren, en lachte luid en van innige vreugde vervuld. Een dreunend gezoem als van een reuzenbij was tot hem doorgedrongen! Hij keek naar boven. In den hemel hing een gedaante — de gedaante van een zeer grooten vogel!

— Raffles! Raffles! gilte Brand, alsof zijn vriend hem zou kunnen verstaan, die daar kwam aanstormen door de lucht, gezeten achter het stuurwiel van zijn metalen vogel!

In een oogwenk had de Duivel der Lucht den afstand afgelegd, die hem scheidde van den doodelijk vermoeiden vluchteling.

Als om den toestand te verkennen, beschreef de vliegmaschine een grooten boog op nauwelijks 100 meter boven het woestijnzand, en onder oorverdoovend lawaai van den motor, dat echter eensklaps overging in een zacht gegrom.

Raffles had de snelheid aanzienlijk doen verminderen!

Het paard, geschrokken door dit geweld, spandde zijn laatste krachten in.

Het was echter duidelijk dat de achtervolgers zienderoogen op den vluchteling terrein wonnen.

Nog enkele minuten, korter wellicht, en zij zouden het hebben ingehaald.

Zij hadden hunne geweren reeds leegggeschoten, en daaraan heeft Brand bij die gelegenheid waarschijnlijk zijn behoud te danken gehad. Want voor revolvers was de afstand nog te ver.

Onder een woest geschreeuw kwamen de achtervolgers aanstormen.

Maar op dat oogenblik daalde de vliegmaschine nog meer, en vloog, met een snelheid van niet meer dan tachtig kilometers juist in de zelfde

richting als het doodelijk vermoeide paard, met schuim overdekt, over de vlakke snelde.

Brand keek even achter zich, en slaakte een kreet.

De vliegmaschine bevond zich op hoogsten 25 meters boven den grond, en een paar honderd meter achter hem, en daalde nog voortdurend. Maar het was niet daarom, dat hij dien luiden schreeuw van opwinding, vreugde en schrik tegelijk had geslaakt!

Want hij zag iets onder aan de vliegmaschine hangen, tusschen het landingsgestel in, iets dat bewoog en heen en weer zwaaide!

En hij herkende Henderson, den reus! Als een volleerd acrobaat hing die aan zijn knieën aan de stalen as, die de beide wielen verbond, ongeveer in het midden, maar zoodanig, dat zijn voeten steun vonden bij een paar spandraden.

Voor het overige slingerde zijn lichaam vrij in de ruimte, en zoo hing hij daar, met zijn armen zwaaiend, gereed om toe te grijpen.

Brand begreep in dat kortstondige oogenblik zeer wel, dat hij zijn leven op het spel ging zitten. Allerlei mogelijkheden konden zich voordoen. De vliegmaschine, bestuurd door een man dien het aan koelbloedigheid niet ontbrak, maar die tevens onmogelijk precies kon waarnemen wat er onder de machine gebeurde, kon te laag dalen, hem van zijn paard slingeren, maar zij kon ook te hoog blijven, en dat zou zooveel tijd kosten, dat zijn achtervolgers hem intusschen zouden hebben ingehaald!

Maar aarzelen deed hij geen oogenblik! Hij hing den knapzak met het kostbare kistje om zijn hals, en bevestigde het geweer, na het te hebben ontladen, met den riem aan zijn gordel.

Hij maakte zijn voeten vrij uit de stijgbeugels, en gaf de teugels prijs, juist op het oogenblik dat de vliegmaschine over hem zou heenvliegen.

Het zeer verschrikte paard steigerde van angst, en dat was misschien de redding van Brand, want Henderson kon hem met zijn uitgestrekte armen niet bereiken, zooals Brand tot zijn ontzetting bemerkte.

Maar het paard had zich op de achterbeenen verheven, en de reus kon juist de uitgestrekte handen van Brand grijpen. Het volgende oogenblik werd hij als een veertje uit het zadel gelicht, en een paar seconden later zweefde hij zelf op een hoogte van een paar honderd meter, van den dood slechts gescheiden door

een paar krachtige handen — en de draagkracht van een vrij dunne, stalen as.

Henderson maakte een hand los, trok Brand met de andere dicht naar zich toe, vatte hem met de vrijgemaakte hand in de borst, en stelde den geredde aldus in staat, eerst met de eene, vervolgens met de andere hand de as te grijpen. Hij hielp hem op zich op te trekken, en het

overige was voor een athleet als Brand kinderspel.

Toch was hij bleek, en stond zijn gelaat nog strak, toen hij in de cabine kroop, Raffles op den schouder tikte, en zeide :

— Hier is het sandelhouten kistje — en ik vind het kunststukje niet te duur betaald, als wij daarginds een millioen vinden !

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

DE TEMPEL VAN VISHNOE.

Dol van woede, nu hun prooi hun ontsnapte, vuurden de achtervolgers vruchteloos hunne revolvers op den reuzenvogel af, die echter spotte met deze pogingen, en zich al heel spoedig buiten het bereik van de kogels had gesteld.

Geen vijf minuten later deed Raffles de vlieg-machine landen op dezelfde hoogvlakte, waar zij zoo ongelukkig was neergestreken, maar nu op een volkomen vlak gedeelte, dat Henderson den dag tevoren, toen de vlieg-machine bijna gereed was, had ontdekt. De plek bevond zich zeer dicht bij die van de eerste nederdaling.

Ook hier was de machine van de vlakte uit niet te ontdekken.

Zoodra het toestel stilstond, wendde Raffles zich om, de beide mannen grepen elkanders handen, en keken elkaar een oogenblik zwijgend diep in de oogen. Toen zeide Brand, zijn best doende, om zijn aandoening te onderdrukken:

— Dit is de achtste maal — of de tiende, dat je mij het leven hebt gered, Edward. Jij en Henderson!

— Wij moesten dat tellen maar laten, zeide Raffles rustig. Ik zou op mijn beurt ook tot hooge cijfers komen! Vertel mij maar liever hoe het gegaan is!

De beide mannen stapten uit, en toen deelde Brand in korte woorden mede wat er geschied was. Raffles vestigde nu en dan den blik op het kistje, dat half vernield was door het sterke mes, en zeide, toen Brand zweeg, hoofdschuddend:

— De dwazen hebbeneen prachtig, oud pronkstukje van Hindoesche nijverheidskunst schandelijk vernield, en het is duidelijk, dat daar zich ergens een geheime sluiting moet bevinden.

En Raffles begon zorgvuldig het kistje te onderzoeken.

Hij gebruikte daarbij in hoofdzaak de fijngevoelige toppen van zijn vingers.

En toch duurde het bijna twintig minuten,

voor die fijne toppen eindelijk een uiterst klein uitsteekseltje hadden gevonden, op den bodem van een geopende lotus, die een soort van kleine kom vormde. Het was dus onmogelijk dat kleine stiftje met den vingertop neer te drukken, die gestuit werd door den rand van de houten bloem. Men moest er een hard stukje hout, het uiteinde van een stevigen penhouder, een spijker of iets dergelijks voor gebruiken! Geen wonder dat al het tasten en behandelen van het kistje de sluiting niet had doen werken!

Raffles liet zich door Henderson een ronde vijl geven, een klein ding, dat onder de vaklieden „rattenstaart” heet, en toen hij stevig op het stiftje drukte, niet veel grooter dan een speldenknop, toen sprong een zeer smal dek-seltje open, dat een gleuf in een der zijwanden afsloot. Daarbinnen bevond zich een dubbel opgevouwen stuk perkament. Het was zoo groot geweest, dat het nauwkeurig in de opening paste, en dus oorspronkelijk zeker niet had geritseld! Maar door de langdurige hitte was het perkament een weinig verschrompeld en ingekrompen, en dat was voldoende geweest om dat ritselend geluid te veroorzaken!

Raffles trok het perkament voorzichtig uit die smalle bewaarplaats, en ontvouwde het. Brand had zijn zaklamp ontstoken, en keek naar het gelaat van Raffles, die het heel gewoon scheen te vinden, dat zijn verklaring van de zonderlinge inbraak zoo tot in de minste bijzonderheden werd bevestigd door de feiten.

Het perkament bevatte een soort van plattegrond, met zwarte inkt geteekend. In de taal der Hindoes stonden er enkele korte aanwijzingen bij. Ook de plaats Uch was aangegeven. De teekenaar was waarschijnlijk bijgestaan door een Westerling, die een weinig verstand moest hebben van scheepvaart. Want er was

met blauw doorslagpotlood in een der hoeken een windroos geteekend, die de vier hoofd-richtingen van het compas aangaf. Hieruit bleek dat de tempelbouwwal zich bevond op ongeveer drie mijlen afstand ten Noordoosten van Uch, dat wil zeggen aan den rand van een kleine oase.

In een hoek van den plattegrond bevond zich een kruisje, met roode inkt geteekend, en daarnaast had weer het inktpotlood een groot uitroep-teeken geplaatst! De bedoeling van het kruisje en dat gewichtige leesteeken kon niet twijfelachtig zijn! Dat was natuurlijk de plek waar weleer de schat begraven werd.

— Het is heel eenvoudig, Brand — maar zonder die aanwijzing zou men lang kunnen zoeken onder den bodem van dien tempel, die een zeer groote uitgestrektheid heeft, naar ik mij meen te herinneren!

— Heb je hem bezocht, Edward? riep Brand op levendigen toon.

— Eenige jaren geleden! De onderneming was niet geheel en al zonder gevaar. Het is op de grens van de wildernis, en de tijgers en neushorens, die misschien nog gevaarlijker zijn, laten zich volstrekt niet afschrikken door de nabijheid van Uch!

— Wanneer gaan wij er heen?

— Het liefst zou ik nog dezen nacht gaan, teneinde de andere heeren voor te zijn! Maar ik zou dan de vlieg-machine moeten gebruiken. Een landing daar in die buurt is niet gemakkelijk, dat verzeker ik je! Intusschen — wij zouden een kleinen verkenningsstocht kunnen ondernemen. Doen wij het te voet, dan komen wij stellig veel later aan dan de anderen!

— Maar hoe kunnen die anderen weten waar de schat zich bevindt, als zij dat document niet bezitten, Mylord? liet de stem van Henderson zich verwonderd hooren.

— Zij weten welke tempel het is, mijn jongen, en zij zullen nu op goed geluk gaan zoeken, of — in de omgeving in hinderlaag gaan liggen, ons rustig het werk laten doen, en ons dan overvallen!

— Prettig vooruitzicht, bromde Brand. En zij zijn met hun zessen of zevenen, en hebben vuurwapens! Daarenboven zijn zij bereden, en ik kan je verzekeren, dat zij goede paarden hebben. Ik heb het ondervonden!

— Maar wij hebben een vlieg-machine, Brand, en daarvan moeten wij profijt trekken! Indien wij echter tot morgenochtend wachten, gaat het voordeel daarvan verloren! Zullen wij het althans wagen!

Brand aarzelde nog een oogenblik, en vroeg:

— Welke landingsplaatsen treffen wij daar?

— O, de bodem is hier en daar vlak genoeg — maar overal zijn stronken van palm-boomen of zware steenen. De natuur heeft ze daar neergeworpen — of het zijn brokstukken van den tempel. Intusschen — de maan schijnt nog altijd helder, en — naar mijn meening moet het gewaagd worden!

— Bedenk wel, Edward, dat onze toestand zeer hachelijk wordt, als wij in deze eenzame streek onze machine onherroepelijk zagen beschadigen! zeide Brand waarschuwend.

— Wij zijn een paar mijlen van Uch verwijderd, Brand.

— Maar omringd door allerlei gevaren, en daaronder is het vreeselijkste gevaar van allen — de mensch! Vertegenwoordigd door zes bloeddorstige exemplaren op zijn minst! Voorzien van paarden en goede wapens!

— Brand, ik moet vreezen, dat als het van nacht niet gewaagd wordt, het overdag, morgen dus, onmogelijk zal worden! Die kerels zullen hulp vragen, zij kunnen zich verdekt opstellen, zij kunnen nauwkeurig de plaats zien waar de machine zal dalen, want de tempel ligt op een lagen heuvel, en zij zullen ons kunnen neerleggen als snippen, voor wij honderd stappen gedaan hebben! Reken er maar op dat zij den geheelen nacht zullen doortrekken na hun paarden wat rust te hebben gegeven!

— Dan op weg! En moge het lot onze dappere vlieg-machine gunstig gezind zijn! riep Brand opgewonden uit. Het zou te erg zijn, als wij ons op het laatst nog de kaas van het brood lieten eten, door die bruine schavuiten! Wij moeten er eerder zijn, en zoo snel mogelijk graven naar den schat, om nog voor het krieken van den dag te vertrekken! Slapen kunnen wij later wel!

En zoo werd dan onmiddellijk tot vertrek besloten. De paarden der achtervolgers moesten nu ook uitgeput zijn door den zwaren, langen rit, en zouden stellig een paar uren rust behoeven. De afstand van hier tot den tempel bedroeg ongeveer tien kilometers, over rotsachtig terrein, waardoor die afstand bijna verdubbeld werd. Dat alles in aanmerking nemende, zouden Raffles en zijn vrienden op een voorsprong van ongeveer vier uren kunnen rekenen.

Allen begaven zich dus dadelijk weder aan boord, en een oogenblik later verhief de Duivel der Lucht zich als een arend in den lichten nachthemel. Raffles droeg zorg, de plek te vermijden, waar de achtervolgers zich moesten

bevinden, en vloog in een ruimen boog en zoo laag mogelijk om de uitloopers van het Saimangebergte heen, liet daarop de machine stijgen, en nauwelijks tien minuten later, zonder te moeten zoeken, cirkelde Raffles boven de overblijfselen van een zeer uitgestreken tempel, die bijna den geheelen top besloeg van een lagen, afgeplatten heuvel.

Het leek wel een miniaturstad, van uit de lucht gezien! De zware, witte blokken, die hier en daar verspreid lagen, overblijfselen van pilaren, geleken op huizen, in het stralende licht van de maan.

Er was nog een stuk te zien van een poortgewelf, eenige treden van marmeren trappen, een stuk van een gaanderij, een deel van een zuilengang.

Alles was wit, alsof het met sneeuw bestrooid was. En geen wonder — de geheele tempel was een paar duizend jaar geleden opgebouwd uit het witste marmer dat maar te vinden was in de omringende groeven.

De heuvel had hellingen, die zeer flauw afglooiden naar de vlakte. In het Oosten bevond zich de kleine oase, besproeid door een ijl stroompje, in het Noorden begon de wildernis, het machtige bosch, dat reikte zoover het oog kon zien, zelfs op een hoogte van een paar honderd meter.

Raffles begon onmiddellijk naar een landingplaats uit te zien. De zeer lange hellingen boden daartoe niet de minste kans met hun hoog opgaand, ruw struikgewas en de overal verspreid liggende steenblokken. Naar het Zuiden bood een zandvlakte een vrij gunstige gelegenheid, maar ten eerste kon het zand wel eens zeer los en mul zijn, en ten tweede moesten uit die richting de achtervolgers naderen! Het zou dus noodig zijn, de machine onder bewaking achter te laten, men zou van elkander moeten scheiden, en dat was onder deze omstandigheden veel te gevaarlijk.

Ook bedroeg de afstand dan op zijn minst wel een paar honderd meter, en ook dat was veel te ver.

Raffles stuurde de machine telkens en telkens weer over den heuveltop, op zeer geringe hoogte, en hij en Brand tuurden naar omlaag, totdat Raffles schreeuwde:

— Het gaat niet anders — wij zullen midden in de tempelstad moeten landen!

Het zou een gevaarlijke onderneming zijn, maar ook Brand zag wel in dat het moeilijk anders ging. Men had hier tenminste de kostbare vliegmachine als het ware onder het bereik van de hand en daarvoor moest iets

gewaagd worden!

Raffles had de tanden opeen geklemd. Hij had de snelheid zooveel als hij kon verminderd, beschreef een boog, zette tenslotte den motor af, en in een lange glijvlucht daalde de Duivel der Lucht midden in den bouwval neer.

De drie luchtvaarders hadden gezien, dat er tusschen de puinhoopen een strook grond vrij was, omstreeks 800 meters lang, en gemiddeld 5 of 6 breed.

Het was nu maar de vraag, of Raffles de wielen den grond kon doen raken, bij het begin van die baan.

En — hij slaagde er in! De vleugels schoven rakelings over een paar afgebroken pilaren, en een der wielen miste op een streep na een reusachtigen blok marmer! Raffles zette de remmen aan, heel voorzichtig, de machine rolde uit, stond stil — en de mannen keken elkander glimlachend aan. De voorzienigheid was wel op een zeer bijzondere wijze met hen geweest! Dat zagen zij duidelijk, zoodra zij waren uitgestapt. Want overal lagen zware blokken, die de machine stellig over den kop zouden hebben doen slaan, als een der wielen er tegen aan was gebotst!

Het eerste werk van Raffles was dan ook, die hinderpalen op te ruimen. Er werd een baan voor de vliegmachine vrijgemaakt, die ruimschoots voldoende zou zijn, en het toestel werd met den neus ongeveer recht in den wind omgedraaid.

Raffles nam den plattegrond terhand, bekeek ze even, raadpleegde den sterrenhemel, en zeide toen bedaard, met uitgestreken arm wijzend naar een hoek van den bouwval:

— Daar is het, vrienden!

De maan verspreidde zooveel licht, dat men heel gemakkelijk alle bijzonderheden van den inderdaad zeer grooten tempel met zijn bijgebouwen kon onderscheiden. De tempel was gebouwd in den vorm van een languitgerekt ovaal. Oorspronkelijk was hij door een vrij hooge muur omgeven, waarvan nog maar enkele gedeelten overeind stonden. Met moeite kon men overblijfselen terug vinden van de voornaamste zaal, die een rechthoekigen vorm had, en die aan alle vier de zijden begrensd was geweest door een zuilengaanderij. Ook het altaar was te herkennen, niet ver van een der hoeken. Het was in die richting dat de hand van Raffles gewezen had.

Raffles en Henderson liepen er op toe, terwijl Brand haastig houweelen en spaden uit de kajuit te voorschijn ging halen.

— Een smalle trap, mylord! riep de reus

opgewonden, naar een vierkant gat in den bodem wijzend.

— Inderdaad, James! zeide Raffles. Die vierkante opening, zoo smal dat jij er nauwelijks door heen zult kunnen, heeft zich zeker eeuwen geleden onder het voetstuk van een of ander afgodsbeeld bevonden, denklijk de godin Vishnoe, en de sluwe priesters konden zoo in het binnenste van dat beeld doordringen, en de godin „doen spreken!“ Het beeld is verwoest, misschien door een aardbeving, misschien door den mensch, wellicht eenvoudig door den tijd, en zoo is die opening bloot gekomen! Ik denk dat wij naar beneden zullen moeten, James!

Brand kwam reeds aandragen met graafwerktuigen en eenige andere voorwerpen, die hij aan een koord om den hals had, en die er uitzagen als granaatappelen.

Alle lantarens werden ontstoken, en Brand, de kleinste, daalde langs een zeer smalle, steenen trap af in een soort van kelder, waar een mufte, akelige lucht heerschte.

Maar bijna aanstonds gaf hij een schreeuw, en begon de steenen trap van bijna twintig treden weer te beklimmen.

— Wat is er? vroeg Raffles die hem volgde.

— Slangen! antwoordde Brand, zijn bleek gezicht vertoonend in het maanlicht. Niet een paar, een heele kolonie! Cobra's en horenslangen! Ik geloof dat ik er wel veertig bijeen heb gezien! Zal ik een handgranaat werpen?

— Dat zal wel noodzakelijk zijn! Wij kunnen die verschrikkelijke monsters niet een voor een neerschieten. Het zou te lang duren, en ook te gevaarlijk zijn!

Brand maakte voorzichtig een van de ronde voorwerpen van het snoer los, daalde een paar treden de trap weer af, wapende de kleine handgranaat door het uittrekken van een pen, telde koelbloedig vier seconden, en wierp toen het gevaarlijke ding zoover hij kon achter in het hol.

Nauwelijks twee tellen later deed een doffe losbarsting den grond onder hun voeten trillen. Zij wachtten nog even, en daalden toen voorzichtig de trap af, hunne revolvers in de hand. Maar de wapens zouden geen dienst behoeven te doen. Achter in het hol, waar een groote verwoesting was aangericht door de kleine handgranaat, lagen de stuiptrekkende lichamen van meer dan dertig giftslangen, de meesten in stukken gereten. Een klein gedeelte van den muur was ingestort, en Brand die voor-aanliep slaakte een kreet, maar nu van blijdschap.

Want achter dien muur, die van vrij jongen datum was, en die door de bom ten halve was vernield, bevond zich een tweede kelder, en daar zag hij bij het licht van zijn lamp veelbelovende kisten en zakken staan!

In een oogwenk was de muur met de houweelen verder neergehaald, de kisten werden tot onder aan de trap getrokken, de zakken volgden, en een oogenblik daarna konden de drie mannen hun blikken te gast laten gaan aan een groote hoeveelheid eeuwenoude goudstukken, prachtige hoofdversierselen, armbanden, enkele ringen, kettingen, bijna een hand vol van de fraaiste paarlen, sommigen gevat in gouden ringen, oorhangers, spangen, die fonkelden van robijnen, haarbanden, bezet met diamanten, zeer schoone wapens, dolken en sabels, waarvan de gevesten met edelgesteenten waren ingelegd, en waarvan de scheeden in gouden banden waren gevat. Het was onmogelijk, op deze plek onmiddellijk de waarde te schatten, maar Raffles raamde die op minstens 100.000 Pond Sterling! Brand kon zich niet herinneren, dat zij bij een enkele gelegenheid een zoo grooten schat hadden buit gemaakt!

Henderson was bezig, snel de kisten weer te sluiten, en droeg de eerste in zijn sterke armen naar de vliegmaschine, toen een scherp sissend geluid hem verschrikt deed stilstaan.

— Er moeten nog slangen zijn, mijnheer Brand, schreeuwde hij. Ik hoor ze sissen!

— Dat was geen slang, James, maar een kogel! riep Raffles luid. Buk je, domoor, of ze leggen je neer als een haas!

In gebukte houding liep Henderson met de kist naar de vliegmaschine, en Raffles en Brand snelden naar een gedeelte van den muur, dat naar de Zuidelijke vlakte was gekeerd.

— Er valt niet aan te twijfelen, Brand, wij hebben wat te lang getreuzeld, of zij hebben hun paarden doodgereden! Wij worden van uit dat boschje daar beschoten. Het is ongeveer 500 meter hier vandaan!

— Ja, ik zie de lichtflikkeringen! Het mondingsvuur van hun geweren schreeuwde Brand, voorzichtig boven den muur uitziende, waartegen de kogels reeds met een angstaanjagend, dof geluid plat sloegen.

Ondanks de waarschuwende kreten van Brand bleef Henderson onverstoort doorgaan met zoo vlug mogelijk de kisten en de zakken in de vliegmaschine te laden. De laatste kist viel hem uit de handen, en hij wankelde. Hij greep naar zijn arm, en zeide eenvoudig:

— Ik ben geraakt Mylord!

En toch bukte de reus zich, en raapte met zijn ongewonden arm aan het hengsel die laatste kist van den grond!

Toen waren de achtervolgers zoo onvoorzichtig, te gelooven, dat zij een bestorming konden wagen! Onder een luid geschreeuw en steeds schietend kwamen zij uit het boschje stormen. Brand antwoordde onmiddellijk met twee schoten sne! achtereen, en de voorste man, klein en mager, beet in het stof. Onmiddellijk

rende de troep weer terug en zocht dekking. En van dat oogenblik maakten Raffles en Brand gebruik om naar de machine te ijlen, en door de nauwe opening naar binnen te kruipen!

De Duivel der Lucht nam zijn aanloop. En eenige seconden later zweefde hij trots boven den tempel — en boven de gillende, teleurgestelde achtervolgers!

De volgende aflevering bevat :

De bruid van den Radja.

VERSCHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boelend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885